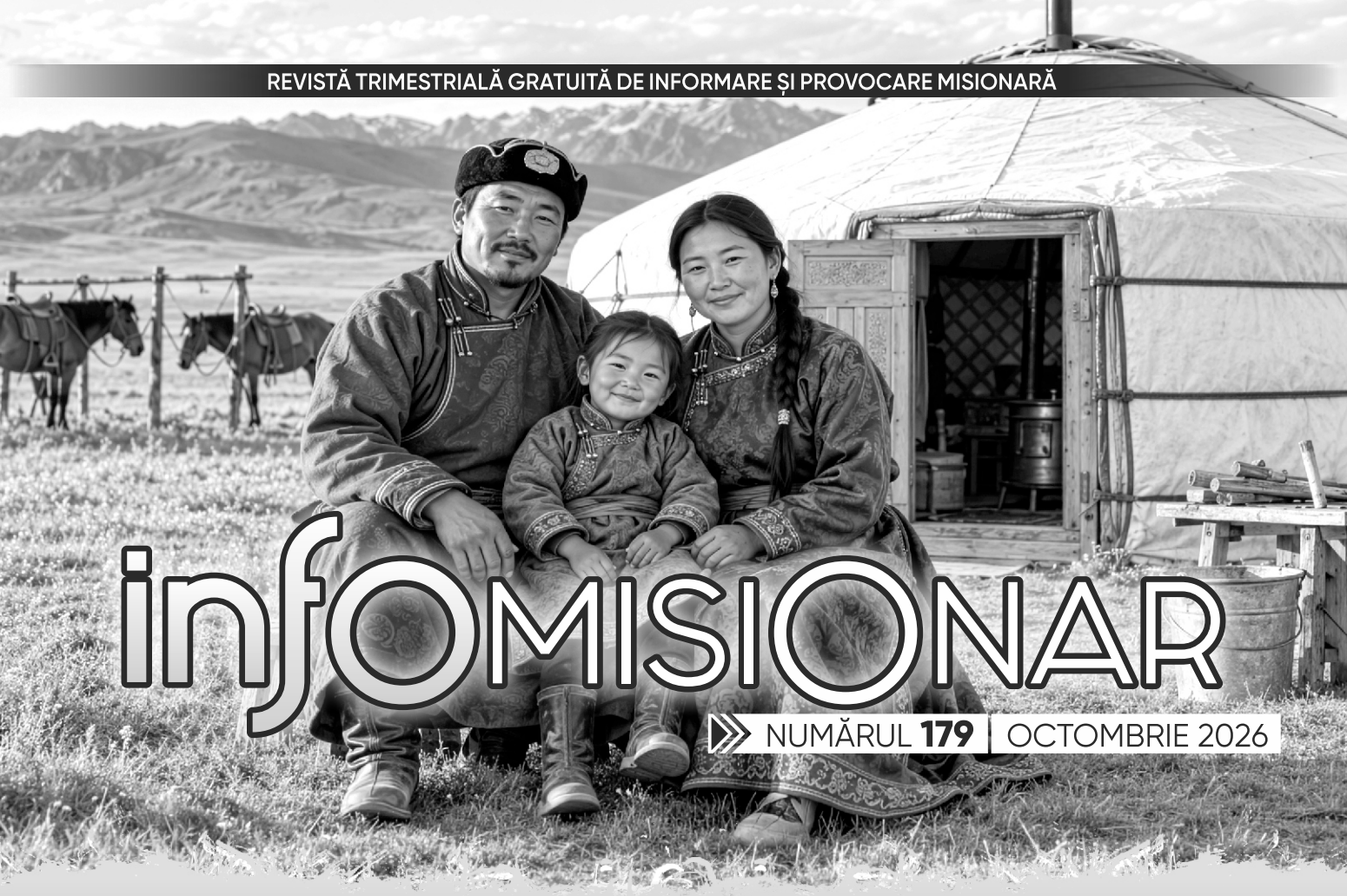
REVISTĂ TRIMESTRIALĂ GRATUITĂ DE INFORMARE ȘI PROVOCARE MISIONARĂ

infOMISIONAR

NUMĂRUL 179 | OCTOMBRIE 2026

Editorial Ne facem partea?

Unele vieți și lucrări misionare impresionează prin numărul celor care s-au întors la Dumnezeu. Altele impresionează prin întinderea lucrării sau prin bisericile care au rămas în urma lor. Viața lui James Gilmour impresionează, înainte de toate, prin perseverență.

Născut în Scoția, în 1843, Gilmour a studiat la Universitatea din Glasgow, iar în anii studenției viața lui a fost schimbată de întâlnirea cu Hristos. Nu după mult timp a înțeles că Evanghelia pe care el o primise trebuia dusă și celor care nu o auziseră niciodată. Avea să spună că sufletul unui om din India îi era la fel de prețios ca sufletul unui englez, iar Evanghelia era la fel de mult pentru chinezi cum era pentru europeni.

În 1870, la numai 26 de ani, a plecat spre China, fiind trimis de London Missionary Society pentru lucrare printre mongoli.

Mongolia în care a ajuns Gilmour nu oferea nimic din confortul cu care fusese obișnuit. Ca să ajungă la oameni, a trebuit să învețe limba lor, să poarte hainele lor, să locuiască în corturile lor și să călătorească împreună cu ei. A mers sute și apoi mii de kilometri, adesea pe jos, purtându-și lucrurile în spate. Predica Evanghelia, distribuia literatură creștină și îi îngrijea pe bolnavi cu puținele cunoștințe medicale pe care le avea.

Rezultatele nu au venit repede. După doisprezece ani de lucrare, Gilmour încă nu putea arăta spre mulțimi de convertiți. Primul mongol care a mărturisit credința în Hristos a apărut abia după ani lungi de trudă.

Într-o altă perioadă de opt luni, Gilmour a tratat peste 5.700 de oameni, a predicat înaintea a peste 27.000, a distribuit mii de cărți și broșuri și a parcurs aproape 3.200 de kilometri. La sfârșit, numai doi oameni Îl mărturiseau deschis pe Hristos. Și totuși, Gilmour considera că avea motive să-I fie recunoscător lui Dumnezeu.

Gilmour a cunoscut singurătatea, lipsurile și durerea. Soția lui, Emily, care îi împărtășise chemarea și greutățile lucrării, a murit în 1885, după doar 11 ani de căsnicie. El a continuat. A rămas credincios chemării sale până în 1891, când a murit de tifos, la numai 47 de ani.

Dar există o afirmație a lui Gilmour pe care noi, cei care citim astăzi despre viața lui de la mii de kilometri distanță, nu ar trebui să o trecem repede cu vederea. Vorbind despre nevoia lui de susținere în rugăciune, el spunea: **„ Fără susținerea rugăciunilor voastre, mă simt ca un scafandru trimis pe fundul unui râu fără aer de respirat sau ca un pompier trimis într-o clădire în flăcări cu un furtun gol. Mă simt asemenea unui soldat care trage asupra inamicului cu cartușe oarbe. De aceea vă rog stăruitor rugați-vă ca Evanghelia să aibă un efect mântuitor și să lucreze cu putere.”**

Imaginea este foarte sugestivă și greu de uitat.

Un misionar poate fi la mii de kilometri distanță. Poate vorbi o limbă pe care noi nu o înțelegem și poate sluji unor oameni pe care probabil nu-i vom întâlni niciodată. Dar aceasta nu înseamnă că lucrarea lui nu are nicio legătură cu noi.

Misiunea nu este doar lucrarea celor care pleacă. Este și responsabilitatea celor care îi susțin. Mărturia lui James Gilmour și felul în care și-a îndemnat compatrioții să se roage pentru el pot fi o motivație și pentru noi.

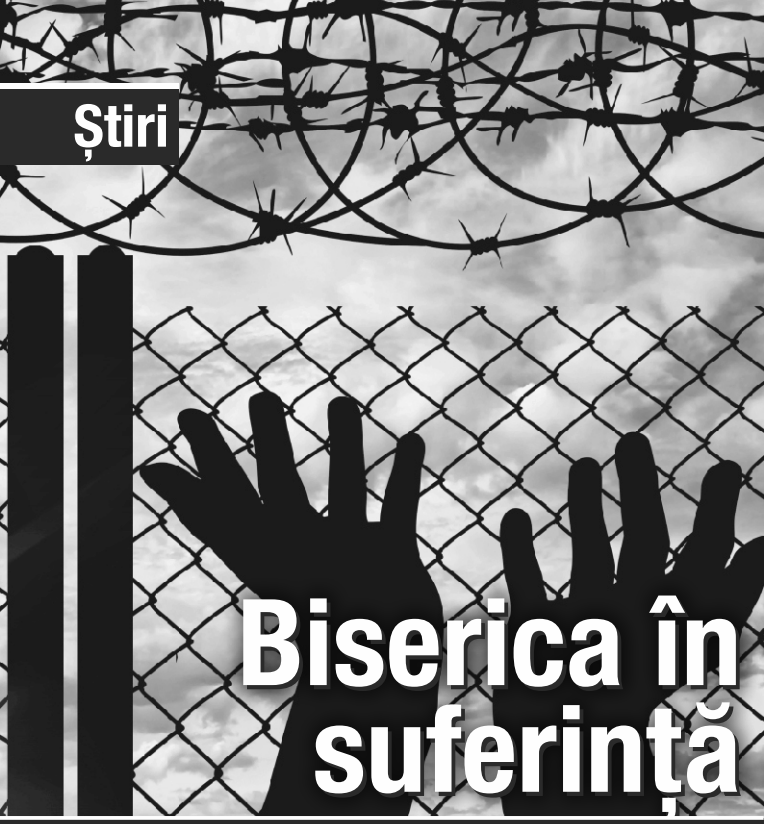
Unii sunt chemați să meargă. Alții sunt chemați să se roage, să dăruiască, să încurajeze și să poarte împreună povara lucrării. Misionarii nu au nevoie doar de admirația noastră atunci când citim mărturiile lor. Misionarii de astăzi au nevoie de biserici care să stea în spatele lor.

Poate că nu vom merge niciodată în Mongolia sau în alte părți ale lumii, dar putem ține „furtunul” plin. Putem susține lucrarea. Putem purta în rugăciune un misionar și familia lui. Putem dărui. Putem întreba ce nevoi au. Putem face ca cei trimiși de biserică să știe că nu luptă singuri.

James Gilmour și-a făcut partea. Întrebarea pentru noi este simplă: noi ne-o facem pe a noastră?

Cu toată dragostea,

Lucian ADAM / luci_adam@yahoo.com

Biserica în suferință

”Aduceți-vă aminte de cei ce sunt în lanțuri, ... de cei chinuiți, ...”

India - familiilor creștine li se refuză accesul la resurse de bază. Potrivit unor informații, peste 180 de familii creștine din 32 de sate din districtul Kanker, statul Chhattisgarh, au fost private de accesul la rețelele comunitare de alimentare cu apă și la mijloace de a-și asigura traiul pentru că au refuzat să renunțe la credința lor în Domnul Isus.

Unora dintre aceste familii li s-a interzis să folosească râurile, iazurile sau pompele de fântână pentru a-și asigura nevoile zilnice de apă. Altele au fost excluse din programele de asistență guvernamentală destinate sprijinirii comunităților tribale marginalizate. În câteva cazuri, unor familii li s-a confiscat și lemnul de foc.

Plângerile privind refuzul accesului la aceste resurse esențiale pentru supraviețuire au fost depuse la poliția locală și la liderii guvernamentali, ridicând îngrijorări cu privire la lipsa egalității și a protecției drepturilor constituționale ale cetățenilor discriminați. Liderii creștini din cadrul Alianței Creștine Progresiste au subliniat că „orice refuz bazat pe religie, dacă se dovedește a fi adevărat, ar trebui să ridice serioase îngrijorări privind încălcarea drepturilor constituționale și a drepturilor omului”. În ciuda acestor apeluri, mulți credincioși continuă să se confrunte cu greutăți severe.

Rugați-vă ca familiile creștine afectate să reflecte harul și iubirea lui Dumnezeu chiar și în mijlocul greutăților, găsind mângâiere zilnică în prezența Sa plină de iubire și în providența Sa. Fie ca înțelepciunea și călăuzirea Domnului să fie împărtășite tuturor celor care caută cu sârguință o soluție justă și pașnică la situațiile alarmante și care pun viața acestor familii în pericol.

Rugați-vă pentru reprezentanții politici și judiciari ai guvernului Indiei, cerând ca deciziile lor să fie motivate de compasiune și de un angajament față de echitate, astfel încât toți cetățenii să fie tratați cu egalitate și demnitate. **(International Christian Concern)**

China - clădire a bisericii demolată cu forța. În decembrie 2025, Biserica Yazhong a fost ținta unei campanii intense a guvernului, care a dus la arestarea a sute de credincioși. Luna următoare, un număr mare de polițiști a înconjurat clădirea principală a bisericii din Wenzhou, ridicând baricade pentru a bloca orice vedere către lăcașul de cult. La momentul blocării, existau și temeri că edificiul ar fi putut fi demolat. Cinci luni mai târziu, pe 17 mai, utilaje grele au fost aduse la fața locului. Până în dimineața zilei de 19 mai, clădirea bisericii fusese redusă la ruine. Odată cu distrugerea acesteia, patru lideri ai bisericii au fost arestați, alăturându-se altor 18 membri care se află în prezent în închisoare. Se pare că familiile celor reținuți au fost avertizate de către autorități să păstreze tăcerea.

Reflectând asupra acestor evenimente tulburătoare, precum și asupra opresiunii mai ample cu care se confruntă creștinii din China, dr. Bob Fu de la ChinaAid a declarat: „Sursele noastre confirmă că acest loc de închinare frumos și sacru a fost distrus - dar rugăciunile noastre nu sunt reduse la dărâmături.

Susțineți în rugăciune pe membrii îndurerați ai acestei congregații, care au asistat cu tristețe la distrugerea lăcașului lor de cult, rugându-L pe Dumnezeu să le liniștească inimile cu pacea Sa desăvârșită și să-i mângâie prin prezența Sa întăritoare.

Să nu-i uităm pe ceilalți credincioși persecutați din întreaga Chină, rugându-ne ca Domnul să le dăruiască și lor curajul de a birui în mijlocul opresiunii, o credință neclintită în suveranitatea și dreptatea Sa supremă, precum și un sentiment neîntrerupt de unitate creștină națională. **(ChinaAid)**

Iran - dispariția unei credincioase convertite. Mary Mohammadi a fost arestată inițial la vârsta de 19 ani, după ce s-a convertit de la islam la creștinism în cadrul unei întâlniri a unei biserici de casă. Tânăra creștină a fost ulterior închisă timp de șase luni în închisoarea Evin din Teheran. După eliberare, a fost condamnată din nou în 2020; de această dată, a primit o pedeapsă cu suspendare - împreună cu 10 lovituri de bici - sub acuzația de „tulburare a ordinii publice”. În ciuda persecuției continue din partea autorităților iraniene, Mary a rămas neclintită în credința sa. În 2023, a fost onorată cu Premiul Sfântului Ștefan pentru creștinii persecutați, ca recunoaștere a curajului și altruismului său.

Într-o recentă întorsătură îngrijorătoare a evenimentelor, Mary a dispărut în mod misterios la sfârșitul lunii februarie, în timp ce călătorea de la Teheran la Ahvaz. Toate legăturile de comunicare cu familia și prietenii ei au fost întrerupte, iar autoritățile au refuzat să răspundă la orice întrebare privind locul în care se află. Conform informațiilor obținute de Amnesty International, ea a fost reținută inițial de Ministerul Informațiilor, înainte de a fi transferată într-o locație necunoscută pe 2 aprilie.

Din păcate, situația lui Mary nu este una izolată. Autoritățile iraniene refuză frecvent să dezvăluie locul unde se află deținuții, lăsând familiile într-o incertitudine chinuitoare și stârnind îngrijorări serioase cu privire la posibile abuzuri asupra victimelor încarcerate.

Rugați-vă ca locul unde se află Mary să fie dezvăluit și ca ea să fie eliberată în siguranță din captivitatea forțată. Între timp, fie ca Domnul să o întărească, să o protejeze și să o încurajeze pe această tânără iraniană în fiecare moment al detenției sale, permițând luminii Sale să strălucească puternic prin viața ei creștină dedicată, astfel încât inimile tuturor celor din jurul ei - inclusiv ale oficialilor iranieni și ale gardienilor închisorii - să fie atinse de iubirea Sa nemărginită pentru ei și de mântuirea veșnică pe care El le-o oferă.

De asemenea, mijlociți în rugăciune pentru familia lui Mary și pentru ceilalți credincioși care se confruntă cu incertitudini similare în Iran, cerând ca și ei să fie mângâiați și susținuți, în speranța că dreptatea, compasiunea se vor manifesta printr-o schimbare semnificativă în această națiune sfâșiată de război. **(Open Doors)**

R.D. Congo - cel puțin 130 de creștini au fost uciși în valuri de atacuri în provincia Ituri. Continuați să-i susțineți în rugăciune pe creștinii din nord-estul Republicii Democratice Congo (RDC), după ce teroriștii din Statul Islamic au revendicat uciderea a cel puțin 130 de credincioși în urma a trei săptămâni de violențe în provincia Ituri. Duminică, 9 august, luptătorii din Provincia Africii Centrale a Statului Islamic (ISCAP) au ucis 32 de creștini și au capturat 24 într-un atac coordonat asupra a trei sate învecinate din teritoriul Mambasa.

În ceea ce propaganda Statului Islamic (IS - cunoscut și sub denumirile de ISIS) a descris drept „un atac sângeros”, teroriștii au incendiat, de asemenea, peste 60 de case și magazine. Luptătorii ISCAP au ucis, de asemenea, 17 creștini și au capturat alți doi din satul Monguiko pe 31 iulie.

Acest incident a urmat masacrului a 35 de creștini în atacuri separate de la sfârșitul lunii iulie, inclusiv decapitarea a cel puțin 25 dintre aceștia. Printre alte câteva atacuri, pe 6 august teroriștii au ucis „cinci combatanți creștini” cu mitraliere pe o barcă fluvială lângă orașul Biondo, scufundând barca.

Propaganda ISIS folosește termenul de „combatanți” pentru a-i descrie pe creștinii și evreii care nu s-au convertit la islam sau care nu au plătit taxa jizya ca semn al supunerii lor față de dominația islamică. ISCAP (cunoscută și sub denumirea sa anterioară de ADF) a masacrat cel puțin 1300 de creștini în nord-estul RDC începând din decembrie 2024.

Rugați-vă Domnului să pună capăt violenței islamiste împotriva creștinilor din nord-estul Republicii Democrate Congo. Rugați-vă ca credincioșii să primească convingerea Duhului Sfânt că sunt într-adevăr luptători pentru adevărul Evangheliei și ca autorii atrocităților să fie convinși de armele iubirii, credinței și speranței manifestate de cei care plătesc prețul suprem pentru Împărăția lui Dumnezeu. Rugați-vă ca supraviețuitorii traumatizați să fie mângâiați profund în suferința lor și întăriți în credința lor. **(BarnabasAid)**

Pakistan - un muncitor creștin a fost ucis după ce a băut apă dintr-un dozator „destinat musulmanilor”. Într-o zi toridă de vară, pe 22 iunie, un bărbat creștin pe nume Sadique Masih lucra la o fabrică de cărămidă când s-a oprit să bea puțină apă. Întinzându-se spre cel mai apropiat dozator, a luat o înghițitură. Din păcate, acel gest simplu l-a costat viața. Unul dintre colegii musulmani ai lui Sadique l-a confruntat imediat, susținând că apa era rezervată musulmanilor. Deoarece Sadique era creștin, bărbatul l-a acuzat că a „contaminat” apa. A izbucnit o dispută între Sadique și colegul său, care a fost identificat ca fiind Ahmed. Alți muncitori au intervenit, îndemnându-l pe Ahmed să se îndepărteze și să se calmeze. Crezând că conflictul s-a încheiat, aceștia s-au întors la muncă.

După un timp, Sadique s-a apropiat din nou de un dozator de apă destinat muncitorilor. Ahmed l-a confruntat încă o dată, dar de data aceasta disputa a luat o turnură fatală. Scoțând un cuțit, i-a tăiat gâtul lui Sadique, ucigându-l. Poliția l-a arestat între timp pe Ahmed, împreună cu alte trei persoane.

Sadique era singurul întreținător al soției și al celor patru copii ai săi. Familia se confrunta deja cu dificultăți în îndeplinirea obligațiilor financiare și se află acum în fața unui viitor incert. Partenerii ministerului din Pakistan caută modalități de a-i ajuta în această perioadă dificilă. Din fericire, autoritățile au acționat rapid pentru a se asigura că poliția locală nu manipulează probele și că familia beneficiază de protecție juridică. Creștinii din Pakistan sunt adesea priviți cu dispreț și tratați ca „Achhoot”, ceea ce înseamnă „persoane cu care să nu ai legătură”.

Rugați-vă ca prezența mângâietoare a lui Dumnezeu să-i înconjoare pe văduva lui Sadique, pe copiii săi și pe ceilalți membri ai familiei, care acum jelesc pierderea tragică suferită. **(Morning Star News)**

China - au avut loc descinderi la mai multe biserici de casă. Pe 11 iulie, poliția a efectuat raiduri coordonate asupra mai multor biserici de casă din orașul Yueyang, provincia Hunan. Numeroși membri ai bisericii au fost reținuți pentru interogatoriu. În timpul reținerii, autoritățile au prelevat amprente digitale, probe de ADN, înregistrări vocale și declarații scrise. Creștinilor interogați li s-a cerut să citească o declarație pregătită în prealabil, ca parte a procesului de identificare vocală. O femeie cu vedere slabă a refuzat, dar i s-a permis în schimb să rostească o rugăciune de binecuvântare. Potrivit soției pastorului Huang Lei, în timpul raidurilor au fost confiscate și Biblii și cărți creștine. Unii dintre cei interogați sunt îngrijorați că aceste incidente le-ar putea pune în pericol locurile de muncă.

Majoritatea celor reținuți pentru interogatoriu au fost eliberați în termen de 48 de ore. Cu toate acestea, conform ultimelor informații, șase lideri ai bisericii și lucrători creștini rămân în prezent în detenție.

Rugați-vă ca protecția, puterea și pacea lui Dumnezeu să fie peste membrii acestor biserici percheziționate, în timp ce se confruntă cu posibilitatea unor repercusiuni suplimentare din cauza credinței lor în Hristos. Rugați-L pe Domnul să-i încurajeze și să-i susțină pe cei șase credincioși care se află încă în detenție, dăruindu-le înțelepciune, curaj și speranță în timp ce așteaptă eliberarea lor și ocazia de a se reuni cu cei dragi.

Fie ca frații și surorile noastre creștine persecutate din toată China să rămână neclintiți în mărturia lor - reflectând în același timp iubirea, adevărul și harul lui Dumnezeu celor din jurul lor. **(ChinaAid)**

Nicaragua - un slujitor pensionat a fost reținut după ce s-a rugat pentru cei persecutați. Episcopul Juan Abelardo Mata Guevara, care suferă de diverse probleme de sănătate, s-a retras din slujirea activă încă din 2020. În seara zilei de 28 iunie, liderul creștin în vârstă de 80 de ani a acceptat o invitație de a oficia o liturghie la Biserica La Cruz del Calvario. În timpul slujbei, el i-a pomenit în rugăciune pe toți cei care se confruntă cu persecuții religioase în țara sa. Se crede că o persoană care are legături cu guvernul a fost prezentă la slujbă și, în consecință, a raportat cuvintele episcopului poliției naționale. A doua zi, episcopul Mata Guevara a fost reținut. Deși liderul creștin a fost eliberat mai târziu în aceeași seară, a fost reținut din nou a doua zi pentru câteva ore. De atunci, poliția a dispus o mașină în fața locuinței sale, ceea ce a stârnit îngrijorări că ar putea fi supus unei supravegheri continue și unor restricții privind deplasările sale.

Un alt lider bisericesc, Silvio José Báez, care a ocupat anterior funcția de episcop auxiliar al Managuei, a fost forțat să părăsească Nicaragua în 2019 pentru propria sa siguranță și a fost ulterior privat de cetățenie în 2023. Comentând tratamentul abuziv aplicat episcopului Mata Guevara de către autorități, acesta descrie acțiunile acestora ca fiind „lașe” - afirmând în continuare că ele „demonstrează slăbiciunea și iraționalitatea unei dictaturi criminale”.

Potrivit organizației Christian Solidarity Worldwide, arestarea episcopului Mata Guevara este unul dintre cele 12 cazuri documentate de detenții arbitrare ale creștinilor catolici și protestanți din Nicaragua, numai în luna iunie. În plus, numeroase biserici au semnalat că au fost supuse hărțuirii, intimidării și amenințărilor.

Vă rugăm să vă rugați pentru episcopul Mata Guevara și pentru mulți alți creștini care sunt supuși detențiilor, amenințărilor, ordinelor de deportare sau altor forme de hărțuire și intimidare, din cauza regimului dictatorial din Nicaragua.

În mijlocul acestor provocări, fie ca Dumnezeu să continue să-Și zidească Biserica, atrăgând tot mai mulți oameni la credința în Hristos, încurajându-i în același timp pe urmașii Săi să rămână neclintiți, plini de bucurie și de speranță.

Rugați-vă pentru liderii politici ai țării, cerându-l Domnului să le înmoaie inimile și să le reveleze adevărurile Sale spirituale, astfel încât să poată guverna cu dreptate, compasiune și respect pentru libertățile fundamentale ale tuturor oamenilor. **(International Christian Concern)**

Nigeria - islamiștii au ucis cel puțin 39 de creștini în atacuri din statele Plateau și Kaduna. Continuați să vă rugați pentru regiunea Middle Belt din Nigeria, după ce cel puțin 39 de persoane au fost ucise în atacuri separate asupra comunităților creștine. Duminică, 21 iunie, presupuși islamiști din etnia fulani au atacat comunitatea Kawel din zona administrativă locală (LGA) Bokkos, statul Plateau. Optsprezece persoane au fost ucise pe loc și cel puțin alte douăsprezece au murit din cauza rănilor suferite în zilele următoare. Printre victime s-au numărat angajați medicali și pacienți, personal de securitate, precum și locuitori aflați în propriile lor case. Cu cinci zile înainte, nouă creștini au fost uciși de teroriști din etnia Fulani, cel mai probabil, în satul Unguwan Magaji, din zona administrativă locală (LGA) Kaura, din sudul statului Kaduna. Alți unsprezece au fost răniți grav. Cifrele furnizate de Observatorul pentru Libertatea Religioasă în Africa (ORFA) indică faptul că 18915 de creștini din Nigeria au fost uciși de islamiști între octombrie 2019 și septembrie 2025. Zonele cele mai afectate au fost statele din Middle Belt: Benue, Plateau și Kaduna. Raportul confirmă afirmația liderilor bisericii și ai comunității privind un „genocid al creștinilor” în nordul și Middle Belt a Nigeriei.

Mijlociți în rugăciune înaintea Domnului pentru poporul Său care suferă în regiunea Middle Belt din Nigeria. Rugați-vă ca activitățile teroriștilor și ale bandelor criminale înarmate să fie oprite, pentru binele fraților și surorilor noastre și pentru toți nigerienii afectați de conflict și instabilitate. Rugați-vă ca rezultatele cercetărilor minuțioase să dea roade, prin hotărârea și implicarea reînnoite ale autorităților în identificarea și eliminarea amenințărilor la adresa păcii **(BarnabasAid)**

Traducerea și prelucrarea,

Anca și Teodor Toculeț / teodor_toculet@yahoo.com

Relatare misionară din 22.09.2026

Cum vor auzi?

Evanghelia este în continuare o Veste Bună pentru fiecare om, dar oamenii nu pot răspunde la ceea ce nu aud niciodată.

Împreună cu Luiza și familia V., Andru și Persi, suntem în Patna, iar în ultimele zile am fost împreună în multe zone din oraș, dar am și predicat în două contexte distincte, la o întâlnire de tineri organizată de echipa noastră Tineri Pentru Misiune, unde gazdă ne-a fost una din bisericile locale. Iar duminică am predicat la o altă biserică din oraș, unde lucrarea a început tot cam în același timp când noi pionieram Centrul de Misiune în 2005. Astăzi sunt peste 80 de persoane care L-au cunoscut pe Domnul, aproape toți venind din medii necreștine.

Într-unul din momentele dimineții, pastorul și soția lui au rememorat în fața bisericii cum, de-a lungul celor peste 21 de ani de când am început ambele lucrări, ca familii (ei și noi), ne-am împărtășit viețile cu tot ceea ce Dumnezeu avea pentru noi. Spuneau ei: dacă acum este dificil să lucrezi și să trăiești în Patna, gândiți-vă cum era acum peste 20 de ani. Ne-am împărtășit provocările, rănile, înfrângerile și biruințele și îmi amintesc de multe situații, plângând împreună unii cu alții când treceam prin momente foarte dificile, dar după peste 20 de ani, sute de suflete au auzit Vestea Bună prin cele două lucrări, iar cerul are mai mulți membri azi.

Revin însă la afirmația cu care am început: Evanghelia este în continuare o Veste Bună pentru fiecare om, dar oamenii nu pot răspunde la ceea ce nu aud niciodată.

Atât de mult mă frământă acest adevăr, încât în ultimii 3-4 ani am alergat la zeci de evenimente, am predat la sute de potențiali misionari, pastori și credincioși obișnuiți, am predicat la mii de oameni și ne-am rugat neîncetat ca Dumnezeu să ridice o generație de oameni cărora nu le este rușine de Evanghelia Lui. Nu le este rușine să o susțină cu toate resursele care le au, nu le este rușine să o proclame oriunde sunt, nu le este rușine să fie denigrați de cei pentru care este încă o nebunie.

Cineva spunea: „O mărturie autentică începe atunci când avem suficientă încredere în Evanghelie încât să vorbim despre ea și suficientă grijă față de oameni încât să o împărtășim cu ei.”

Romani 10:13-15 spune: „Fiindcă «oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit». Așadar, cum Îl vor chema pe Cel în Care n-au crezut? Și cum vor crede în Cel despre Care n-au auzit? Și cum vor auzi, fără să le predice cineva? Și cum să predice, dacă nu sunt trimiși? Așa cum este scris: «Cât de frumoase sunt picioarele celor ce aduc vești bune!»”

Mi-am dedicat ultimii ani în mod special pentru mobilizarea la misiune, pionierat și evanghelizare, pentru că mă frământă realitatea tristă a multor biserici a căror influență nu trece de ușa bisericii. Comunitatea creștină din România are un potențial imens de a susține misiunea globală. Situația financiară de azi ne permite ca țară să susținem mii de misionari, accesul la informații ne permite să aflăm detalii despre aproape orice loc sau situație din lume și să ținem legătura cu oamenii zilnic, iar bisericile nu sunt lipsite de tineri care, odată conștientizați, vor lua decizia de a se dedica lucrării de misiune full time. Ce este de făcut?

Un prieten spunea: „Avem nevoie de oameni care își asumă responsabilitatea, nu de oameni care caută scuze.” Realitatea este că fiecare trezire spirituală a fost precedată de foame spirituală.

Foame ne este oricum, dar întrebarea este de ce anume ne este? Ne poate fi foame de mai mult, de faimă, de plăceri, de succes etc. Foamea spirituală este însă singurul indicator că ceva urmează să se întâmple în acea comunitate sau societate, iar foamea spirituală nu poate fi stârnită doar de la amvon, ci atunci când este modelată prin propriul exemplu.

Este poate vremea să ne reevaluăm prioritățile, să luăm decizii noi, nu pentru că începe un an nou, ci pentru că ne dorim să fim o generație de oameni care au creat un impact local și global în chemarea de evanghelizare a lumii.

Călugărul budist. Ieri vizitam locul unde a apărut budismul în lume și, în timp ce eram lângă unul dintre temple și ne rugam, am fost abordați de doi călugări tineri. Unul dintre ei avea 17 ani, iar celălalt 15 și slujeau deja la templu de 10 ani, respectiv 4 ani.

M-au întrebat dacă aș vrea să știu mai multe despre istoria budismului și, din dorința de a avea o conversație cu ei, am acceptat. Așa că Chandan, cel mai mare dintre ei, ne-a oferit un tur și ne-a explicat lucrurile pe care le vedeam în jur.

După aproape jumătate de oră de conversație, în care i-am spus că suntem creștini, mi-a zis că el este născut pe 25 decembrie, când este Crăciunul, fără însă să știe nimic mai mult decât atât. Nu a știut să-mi spună cine este Dumnezeu.

Pentru o parte dintre budiști, cum erau și ei, Buddha a fost doar un învățător. El nu s-a autoproclamat niciodată Dumnezeu. Și atunci am profitat de această ocazie și l-am îndemnat să continue să-L caute pe Dumnezeu. I-am spus că Domnul Isus a spus că El este Calea, Adevărul și Viața și că nimeni nu vine la Dumnezeu decât prin El.

La plecare, mi-a dat numărul lui de WhatsApp și i-am trimis un mesaj în care i-am amintit că poate nu este întâmplător faptul că s-a născut în ziua de Crăciun și că Domnul Isus a venit să aducă mântuire tuturor oamenilor. Mi-a spus că va citi mai multe despre Domnul.

Să ne rugăm pentru Chandan, ca să-L cunoască pe Cel care a adus cu adevărat Lumina în lume.

Imprint. Lași în urma ta o amprentă care îi îndreaptă pe alții către Hristos? Aceasta a fost întrebarea centrală a conferinței de tineri, Imprint, organizată de echipa Tineri pentru Misiune Patna și găzduită de una dintre bisericile baptiste din oraș.

Peste o sută de persoane au venit pentru o zi pentru a ne închina Celui ce este vrednic să fie adorat de toate națiunile pământului.

Am avut binecuvântarea să pot predica Cuvântul acestor tineri, provocându-i pe cei care nu au o relație cu El să înceapă în acea zi, iar pe ceilalți să trăiască în mod radical pentru El. Răspunsul lor a fost impresionant.

Am avut multe conversații bune cu mulți tineri și abia aștept să putem vedea această generație luându-și locul ei în planul lui Dumnezeu cu ea. Mă rog, de asemenea, ca dintre ei să putem vedea și tineri care se vor dedica să-L slujească pe Domnul full-time.

Promisiuni care se apropie de împlinire după 20 de ani. Era anul 2006, la puțin timp după ce am pionierat primul centru de misiune Tineri Pentru Misiune în statul Bihar. Venisem aici cu un singur gând: să putem duce Evanghelia între oamenii maithili, unul dintre cele mai mari grupuri etnice neevanghelizate. Stăteam însă în Patna, la zeci de kilometri de zona unde încep să locuiască maithili, iar inima îmi era oarecum împărțită. Aș fi vrut să ne focusăm doar pe evanghelizare și doar acolo, însă, în timpul petrecut cu Domnul, un gând a început să fie predominant în mine: „Pune deoparte această viziune până la vremea când Eu îi voi da viață. Focusează-te să ridici misionari, să-i împuternicești și să deschizi drumuri”

La vreo 9 ani de la acel moment, undeva prin 2015, Esther vine la mine într-o zi și mă întreabă dacă am auzit de acești oameni, maithili, pentru că Dumnezeu îi tot vorbește despre asta. A fost momentul când am povestit cu ea despre ceea ce am scris în rândurile de mai sus. Au trecut însă de atunci alți 11 ani, iar acum câteva zile, în mod oficial, ne-am rugat pentru Laveen, ea și fetele lor, pentru a face o tranziție spre orașul Dharbhanga, pentru a pioniera un centru de misiune în acest oraș.

Mâine, împreună cu ei, vom merge într-o vizită în acest oraș, pentru a ne ruga și a vedea care sunt pașii de urmat să vedem o nouă lucrare în Bihar. Dumnezeu nu-Și uită promisiunile, iar Cuvântul Lui este de fiecare dată Da și Amin!

Vești trimise de misionarii indieni colaboratori. O întrebare simplă dintr-o inimă de copil. Fiecare zi de miercuri este o zi specială pentru noi, deoarece ne rezervăm timp suplimentar pentru a împărtăși Cuvântul lui Dumnezeu cu copiii prin povestiri biblice. Folosim planșe colorate, imagini și alte materiale vizuale pentru a da viață poveștilor din Biblie. Este o adevărată bucurie să le vedem fețele luminate atunci când privesc imaginile, ascultă poveștile și încep să înțeleagă cine este Dumnezeu.

Una dintre cele mai frumoase părți ale zilelor de miercuri este să-i auzim pe copii întrebând, uneori chiar înainte să începem: „Doamnă, astăzi ne spuneți o poveste?” Entuziasmul lor poate părea un lucru mic, dar pentru noi este profund încurajator. Ne amintește că Dumnezeu ne oferă oportunități de a așeza Cuvântul Său în inimile unor copii într-o perioadă importantă a vieții lor.

Am parcurs Biblia de la început, începând cu Geneza și relatarea creației lui Dumnezeu. Recent, învățam despre Cain și Abel și vorbeam despre felul în care păcatul a intrat în lume. În timp ce le povesteam, o fetiță, pe nume Mahi, mi-a pus dintr-odată o întrebare.

Ea a spus: „Doamnă, dacă doi frați stau lângă o fântână și unul dintre frați îl împinge pe celălalt în fântână, este bine?”

Întrebarea ei a fost atât de inocentă, dar m-a făcut să mă opresc și să mă gândesc. Mi-am dat seama că nu asculta pur și simplu o poveste, ci încerca să înțeleagă ce înseamnă aceasta pentru propria ei viață.

I-am explicat ei și celorlalți copii că nu este niciodată bine să rănim pe cineva, chiar și atunci când suntem furioși sau ispitiți. Cu toții ne confruntăm cu ispita, dar Dumnezeu ne-a dat posibilitatea de a alege ceea ce este bine. Iar atunci când greșim și facem lucruri rele, nu trebuie să ne ascundem de Dumnezeu. Putem veni înaintea Lui cu sinceritate, să ne mărturisim păcatele și să-I cerem iertare.

Le-am vorbit despre speranța minunată pe care o avem în Isus: noi nu ne putem îndepărta singuri păcatul și nici nu ne putem face singuri neprihăniți înaintea lui Dumnezeu. Dar Isus a făcut o cale pentru noi. Atunci când venim la El cu o inimă sinceră, ne mărturisim păcatele și cerem iertare, El este iubitor și credincios să ne ierte.

Mai târziu, când m-am gândit la întrebarea lui Mahi, inima mea s-a umplut de recunoștință. Ce privilegiu este să le vorbim despre Isus acestor copii! Noi poate vedem doar o sală de clasă, câteva imagini colorate și un grup de copii dornici să învețe, dar Dumnezeu vede inimi și vieți pe care El le poate atinge și transforma.

Nu știm întotdeauna ce se întâmplă după ce se termină o povestire biblică. Poate că nu vedem imediat roadele fiecărei lecții. Dar credem că fiecare verset predat, fiecare poveste împărtășită și fiecare adevăr spus despre Isus este asemenea unei semințe plantate în inima unui copil. La timpul potrivit, Dumnezeu poate face ca acele semințe să crească.

Marian predând la școala de misiune din Nepal

Esther și Laveen și fetițele Blessy și Anika

Întrebarea lui Mahi mi-a amintit, de asemenea, că slujirea nu înseamnă doar să-i învățăm pe copii, ci și să mergem alături de ei în timp ce încep să-L descopere pe Dumnezeu, să înțeleagă păcatul, iertarea, dragostea și speranța pe care o avem în Hristos. Întrebările lor ne provoacă să explicăm adevărul simplu, cu răbdare și cu credincioșie.

Acești copii sunt prețioși pentru noi, dar, mai important, sunt prețioși pentru Dumnezeu. Ne dorim să-i vedem crescând nu doar în ceea ce privește studiile lor, ci și în cunoașterea și dragostea pentru Isus. Ne rugăm ca adevărurile pe care le aud astăzi să rămână în inimile lor pe măsură ce cresc și ca, într-o zi, să privească în urmă și să-și amintească faptul că cineva și-a făcut timp să le vorbească despre dragostea lui Dumnezeu.

Vă rugăm să continuați să vă rugați pentru noi și pentru acești copii. Rugați-vă ca Cuvântul lui Dumnezeu să prindă rădăcini adânci în inimile lor, ca viețile lor tinere să fie protejate și călăuzite de El și ca mulți dintre ei să ajungă să-L cunoască personal pe Isus.

Și vă rugăm să vă rugați pentru noi în timp ce slujim, ca Dumnezeu să ne dea înțelepciune pentru a-i învăța cu credincioșie Cuvântul Său, răbdare pentru a iubi fiecare copil și sensibilitate pentru a recunoaște oportunitățile pe care El le așază înaintea noastră.

O despărțire dulce-amăruie și un nou început. Unul dintre cele mai emoționante momente pentru noi în această perioadă este despărțirea de draga noastră colegă, Amung Chang. În ultimii doi ani, Amung a slujit cu credincioșie alături de noi în grădinița noastră și a fost o mare binecuvântare pentru copii, pentru colegi și pentru întreaga lucrare. În acești doi ani, ea a devenit mult mai mult decât o colegă de slujire. A devenit o parte prețioasă a familiei grădiniței noastre.

Amung și-a dăruit timpul, energia, dragostea și grija copiilor. Prezența ei, disponibilitatea de a sluji și dedicarea față de această lucrare au lăsat o amprentă durabilă. Sunt atât de multe momente mici pe care ni le vom aminti: interacțiunile ei cu copiii, responsabilitățile pe care le-a îndeplinit cu credincioșie și numeroasele moduri în care, adesea în liniște, a contribuit la desfășurarea lucrării din grădiniță.

De aceea, despărțirea nu este ușoară.

În același timp, suntem recunoscători că acesta nu este, de fapt, sfârșitul călătoriei ei în slujire. Dumnezeu o conduce pe Amung într-un nou sezon de slujire. Biserica ei de acasă are nevoie de ea, iar ea a decis să se întoarcă și să slujească acolo.

Oricât de mult ne va lipsi prezența ei alături de noi, suntem recunoscători că este dispusă să urmeze chemarea lui Dumnezeu. Uneori, slujirea înseamnă să primim oameni în viețile noastre, să slujim alături de ei și apoi să-i lăsăm să plece atunci când Dumnezeu îi cheamă într-un alt loc.

Credem că același Dumnezeu care a adus-o pe Amung în grădinița noastră în acești ultimi doi ani o trimite acum înapoi în biserica ei de acasă, pentru un nou scop. Avem încredere că dragostea, experiența și lecțiile pe care le-a dobândit aici vor continua să-i binecuvânteze pe alții prin slujirea ei.

Să ne rugăm pentru grădinița Aixin, în timp ce ne adaptăm la noul context (fără Amung). Rugați-vă pentru înțelepciune, putere și purtarea de grijă a lui Dumnezeu, în timp ce continuăm să avem grijă de copii și să le împărtășim dragostea Lui.

Vă mulțumim că faceți parte din această lucrare prin rugăciunile, încurajarea și sprijinul financiar. Poate că noi suntem cei care stăm în fața copiilor în fiecare miercuri, dar știm că nu slujim singuri. Rugăciunile voastre ne întăresc, iar parteneriatul vostru face posibil ca acești copii să audă vestea bună despre Isus.

Ne încredem în Dumnezeu pentru semințele care sunt plantate astăzi și credem că, la timpul Său desăvârșit, El va aduce roada.

Vă mulțumim! **Along & Watila**

De la rugăciune la transformare. Proiectul Palanga a început cu rugăciune. Am venit în fața lui Dumnezeu cu o dorință simplă: să ajungem la copiii și familiile acestei comunități și să vedem cum dragostea Lui aduce transformare.

Am început prin a curăța terenul care îl avem și a pregăti un loc unde să se poată aduna copiii. Printr-un sondaj, am descoperit mulți copii care aveau oportunități limitate de educație. Ceea ce a început ca o rugăciune a devenit un pas de credință pe măsură ce am început să construim un mic adăpost și un centru de școlarizare pentru copii.

Am început să vizităm comunitatea, încurajând copiii să vină să învețe. Încet, relațiile au început să crească. Astăzi, suntem recunoscători să vedem copiii progresând în studiile lor. Unii au devenit mai serioși și dornici să învețe, iar aceste mici schimbări ne încurajează să continuăm.

Dar viziunea noastră nu este doar despre educație. Ne rugăm pentru fiecare copil și părinții lor, cerându-i lui Dumnezeu să lucreze în viața lor. Când copiii nu pot veni, le vizităm casele și petrecem timp cu familiile lor. Prin aceste vizite, le cunoaștem mai îndeaproape poveștile, luptele și familiile lor. Credem că aceste relații reprezintă o parte importantă a călătoriei și ne încredem în Dumnezeu pentru oportunitățile potrivite de a le împărtăși dragostea și speranța Lui.

Suntem, de asemenea, recunoscători să o avem alături de noi pe Varshani, care s-a alăturat recent echipei noastre ca nou membru. Prezența ei este o mare binecuvântare, iar sprijinul ei ne va permite să le oferim copiilor mai multă atenție individuală, încurajare și îndrumare în studiile lor. Suntem recunoscători tuturor celor care fac posibilă continuarea slujirii acestor copii.

Privind înainte, rugăciunea noastră este ca Proiectul Palanga să fie mai mult decât un loc unde copiii primesc sprijin educațional. Ne dorim să-i vedem crescând în înțelepciune, caracter și încredere și, mai presus de toate, în dragostea și cunoașterea lui Dumnezeu. Credem că Dumnezeu are un scop pentru viața fiecăruia dintre ei și suntem recunoscători pentru privilegiul de a le fi alături în acești ani atât de importanți.

Ceea ce a început cu rugăciune, un câmp și o mică adunare de copii devine un loc de speranță și oportunitate pentru fiecare din noi. Ne rugăm pentru ziua în care nu numai educația copiilor, ci și familiile lor și întreaga comunitate, vor experimenta dragostea și puterea transformatoare a lui Hristos.

Vă rugăm să continuați să vă rugați cu noi pentru Palanga: pentru copii, părinții lor, echipa noastră și pentru ca scopul lui Dumnezeu să fie împlinit în această comunitate. **Dhiraj și Aashi**

Kathmandu – Nepal. „Ce faci?", mă întreabă unul din angajații companiei de telefoane de unde încercam să cumpărăm SIM-uri când am ajuns în Kathmandu. Veneam acolo din Thailanda și eram cu Luiza și familia V. – Teo, Denisa și micuțul Ezzie. Am călătorit împreună aproape patru săptămâni, din Europa în Asia de Est și acum în Asia de Sud.

„Vorbești românește?", l-am întrebat. „Puțin", a fost răspunsul lui Chitra Malla. Timp de peste 5 ani a locuit și lucrat în Timișoara, iar acum se pregătea să vină din nou. Dar ceea ce a fost și mai entuziasmant a fost momentul în care eram un pic retrași să instaleze noile SIM-uri pentru telefoane și îmi arată o poză dintr-o biserică din Timișoara și mă întreabă dacă știu ce este. I-am zis că știu și atunci mi-a zis că și el merge la biserică. Era o biserică de români, dar acolo L-a căutat pe Dumnezeu. Nu mi-am putut da seama dacă era deja credincios sau doar Îl căuta pe El, dar mi-a zis că îi place și că, atunci când a venit în România, nu știa cine este Isus. Bucuria lui legată de găsirea lui Dumnezeu în România mi-a confirmat și mai tare cât de important este să aducem vestea bună celor ce ne-au călcat pragul țării.

De la aeroport ne-am îndreptat spre o zonă în oraș unde avem unul din centrele de misiune, pentru că Teo și cu mine urma să predăm studenților în acea săptămână despre Duhul Sfânt, Persoana și Prezența Lui. Le-am spus studenților că este interesant să predai despre Cel care ne învață toate lucrurile și că El ar putea-o face mult mai bine.

Dar timpul acolo cu ei a fost absolut de neuitat. David, cel care conduce DTS-ul (Școala de Ucenicie), ne-a zis la final că a fost cea mai bună săptămână din DTS și cea mai bună învățătură despre Duhul Sfânt pe care a auzit-o vreodată. Așa că Cel care ne va învăța toate lucrurile, cum spune Scriptura, nu s-a lăsat așteptat. Am avut momente importante de rugăciune și răspuns la ceea ce Dumnezeu ne vorbea și mă rog ca schimbările de gândire, dar și deciziile luate de studenți, să-i poarte din biruință în biruință și într-o profundă intimitate cu El.

Într-una din dimineți am fost surprinși să auzim că la timpul de închinare se vor ruga pentru România, iar unul din subiectele principale era trezirea spirituală și o Biserică activă. Cine vreodată și-ar fi imaginat că în Nepal vor fi oameni care se roagă pentru România? Dar Dumnezeu are căile Lui. El Își zidește Biserica!

Thailanda - Întâlnirea Globală de Leadership. Înainte de a ajunge în Nepal, tot împreună cu Teo și Denisa, am fost în Thailanda pentru a participa la Întâlnirea Globală de Leadership a organizației, întâlnire la care au participat peste 1.000 de oameni din peste 90 de națiuni.

De-a lungul celor aproape 25 de ani de când slujim, am participat la multe întâlniri internaționale cu mare impact, atât în viața personală, cât și la nivel internațional. Dar, de data aceasta, totul mi s-a părut diferit. Nu era despre cât de bine este organizat programul sau doar despre ce mesaje bune erau prezentate, ci era despre starea de spirit, atât a celor prezenți în sală, cât și a celor care erau pe scenă.

Smerenia, dorința de schimbare, sinceritatea și, nu de puține ori, pocăința spre care ne conducea Dumnezeu au făcut ca această întâlnire să fie întâlnirea cu cel mai mare impact la care am fost până acum. Am plâns mult, și nu doar eu, ci cei mai mulți dintre noi. Tot ce am căutat era El, voia Lui. Au fost momente în care oamenii s-au pocăit public de anumite greșeli în fața tuturor și nu vorbesc de generalități, ci de lucruri specifice.

Mesajul neoficial pe care l-am auzit din nou și din nou era: „Este timpul să visăm din nou!"

Am avut ocazia să conduc un sondaj pentru identificarea celor mai strategice locații din lume pentru a fi pionierate în următorul deceniu și, cu ajutorul liderilor prezenți acolo din toate părțile lumii, am identificat și cartografiat aproape 400 de locații din toată lumea.

De asemenea, am avut ocazia să provoc oamenii la mai multă inițiativă de a pioniera în alte două întâlniri din cadrul aceleiași conferințe.

Toți cei prezenți acolo cu care am discutat au fost în același asentiment cu mine: este ziua unor noi începuturi. Precum cu o corabie mare, ne-a luat ceva timp să schimbăm direcția, însă acum e timpul să visăm din nou. Mă rog pentru această generație de misionari să aducă un impact global incomparabil mai mare decât noi sau părinții noștri. Să ne rugăm pentru misionari!

6500 de km în 10 zile. De ce și unde? Peste 200 de persoane, în marea majoritate foarte tineri, au venit în Norvegia, la centrul de misiune Tineri Pentru Misiune Grimerud, acolo unde au fost găzduiți, de mai multe ori, Richard și Sabina Wurmbrand, după eliberarea lor din închisoare. Îmi amintesc și acum cum fostul lider național, Alv Magnus, îmi povestea despre locurile pe unde mergea cu Richard să predice; el îi fixa și întâlnirile și îl și traducea.

Dar anii au trecut și acum peste 200 de tineri, pentru aproape o săptămână, au venit să învețe despre ucenicie și mobilizarea Europei la misiune. Entuziasmul, credința și poveștile lor despre evanghelizare pe străzile Europei nu aveau cum să nu lase urme în tine. Din Finlanda în Franța și din Anglia până în România, am auzit mărturii și mesaje care ne vorbesc despre o nouă generație care se ridică în Europa.

Am plecat din România cu microbuzul, 8 dintre noi, incluzându-l și pe Ezzie, băiatul lui Teo și Denisa, care avea numai două luni, și am parcurs în 10 zile 6.500 de kilometri, traversând întreaga Europă. A fost lung, dar a fost de neuitat. Pe traseu ne-am întâlnit cu alți misionari în Praga sau Lituania, dar, mai mult decât atât, a fost despre noi, să fim toți împreună.

Alte vești despre noi. Pe 11 august anul acesta am sărbătorit 25 de ani de căsnicie. Timpul a trecut repede, a fost presărat cu multă, multă provocare a credinței, situații de tot felul, lupte și din interior, și din exterior, dar și biruințe pe care nu ni le imaginam.

Cea mai mare satisfacție însă a fost că, împreună, am căutat să fim, atât cât am înțeles, în centrul voii Lui. Acolo unde ne vrea El, când ne vrea El și să facem ce vrea El.

Nu am cuvinte să o apreciez pe Luiza pentru tot ce a făcut pentru familie, pentru lucrare și pentru mulți, mulți oameni.

Suntem dovada clară că singura calificare pe care Dumnezeu o cere este disponibilitatea de a-L urma.

Emma, fata noastră cea mare, în luna august s-a mutat în Lituania unde va urma cursurile facultății creștine LCC la care s-a înscris și unde, pentru 4 ani, va studia Relații Internaționale, cu dorința vie de a face pași spre chemarea la misiune.

Însă misiunea nu începe când pleci într-o țară anume, ci când Îl cunoști pe El. Așa se face că, cu doar vreo două zile înainte să zboare spre Lituania, ne-a zis: „Nu ca și cum nu aș fi știut, dar Dumnezeu mi-a revelat complet diferit faptul că timpul meu în Lituania nu este doar despre a învăța, ci despre a face misiune, așa că plec acolo în primul rând ca misionar."

Vă mulțumim, ca familie și ca echipă, pentru că alegeți să citiți și să faceți misiune cu noi prin aportul adus misiunii. Ne rugăm să gustați din fiecare biruință prin care trecem, să vă bucurați în speranță cu noi și, împreună, să putem alerga mai departe și să facem tot ce putem până când toți vor auzi!

Cu inima aproape de voi,

Marian și Luiza, Emma și Irina / marianluiza@gmail.com

Notă: Din motive de securitate, vă rog să nu distribuiți în mediul online nicio parte a acestui material fără a discuta în prealabil cu noi!

Filip și Raul pe marginea râului pe care vor naviga spre comunitatea nativă Capanahua

Relatare misionară din 13.09.2026

Lucrarea în jungla peruană

Vă salutăm în numele Domnului de pe meleagurile îndepărtate ale Perului. Iată că a sosit timpul să vă trimitem câteva vești despre noi.

În Evanghelia lui Matei 28:18-20 citim: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.”

Domnul să ne ajute pe fiecare să împlinim această poruncă, deoarece este mare nevoie de ucenici. Dacă avem ucenici, vom avea și lucrători pentru câmpurile de misiune unde este atâta nevoie.

Așa cum vă scriam data trecută, soțul meu, Raul, a plecat într-o călătorie spre zona muntoasă, apoi în junglă, la tribul Matighenga, după care s-a întors din nou în zona muntoasă. Împreună cu pastorul Fidel au vizitat șase biserici, cu scopul de a-l prezenta pe Raul fraților și păstorilor de acolo, pentru ca aceștia să-l cunoască și el să poată continua lucrarea de zidire spirituală în aceste biserici. La fel ca apostolul Pavel, pastorul Fidel dorește să lase în urmă pe cineva care să continue lucrarea de zidire și încurajare în aceste biserici.

Raul a avut un timp binecuvântat împreună cu frații noștri din aceste biserici, care au mare nevoie de încurajare și de creștere spirituală. Rugați-vă pentru acești frați și păstori care sunt încă slabi în credință, dar care au o dorință fierbinte de a învăța tot mai mult din Cuvânt. Raul s-a întors acasă pe 4 iulie și, cu ajutorul Domnului, a ajuns cu bine.

Din nou în călătorie. De data aceasta am călătorit toți trei: Raul, Filip și eu, Aura. Am plecat din Lima pe 3 august seara și am ajuns în Ayacucho pe 4 august dimineața. Acolo ne-a așteptat un pastor, împreună cu care am mers la locuința lui, aflată la o distanță de aproximativ patru ore.

Am fost să-l vizităm și pe pastorul Fidel și i-am dus câteva lucruri pentru a-i ajuta pe el și pe soția lui cu nevoile lor. Amândoi sunt în vârstă și au probleme de sănătate: el are 81 de ani, iar soția lui, 78. Ne-am bucurat să fim împreună și m-am bucurat că am avut ocazia să-i cunosc și eu personal.

Am vizitat biserica din satul în care locuiește pastorul Fidel, iar frații s-au bucurat foarte mult de vizita noastră. După ce i-am îmbărbătat, am trecut munții și am ajuns în zona de junglă, unde am vizitat o altă biserică. Și acolo frații s-au bucurat foarte mult să ne vadă. Am rămas două zile la pastorul din acel loc și am avut ocazia să-i cunoaștem întreaga familie.

Am putut vedea din nou cât de mare este nevoia de lucrători, de oameni care să cunoască bine Cuvântul și să-i învețe și pe alții. Rugați-vă împreună cu noi pentru mai mulți lucrători. Apoi am trecut din nou lanțul muntos și am pornit spre casă. Am ajuns în Lima pe 10 august.

Vă povestesc pe scurt toate acestea ca să nu vă obosesc cu toate detaliile. Cea mai mare nevoie pe care am văzut-o este aceea de lucrători, de ucenici pe care biserica să-i formeze și apoi să-i trimită în lucrare.

Călătorie la tribul Capanahua. Pe 2 septembrie, Raul, de data aceasta împreună cu fiul nostru Filip, a plecat spre tribul Capanahua. Au plecat din Lima cu avionul până în Iquitos, de acolo au mers cu autobuzul până în Nauta, iar din Nauta au călătorit cu barca aproximativ patru ore până în Requena.

Au rămas peste noapte în Requena, iar a doua zi au urcat într-o barcă mare, cu care au călătorit două zile și două nopți fără

întrerupere, fiecare odihnindu-se în hamacul lui, până au ajuns în Santa Elena. În timpul călătoriei, barcagiul a adormit și barca a intrat cu viteză în mal. Îi mulțumim Domnului că nu s-a întâmplat nimic grav. A fost doar o zguduitură puternică și multă teamă pentru unele dintre persoanele aflate în barcă.

Ajunși în Santa Elena, au urcat într-o altă barcă, mai mică și foarte încărcată, cu care au mai călătorit două zile. Pentru că era periculos să navigheze noaptea cu o asemenea barcă, au rămas peste noapte într-o mică comunitate alcătuită din doar patru familii. Dimineața devreme și-au continuat călătoria, iar luni după-amiază, 7 septembrie, au ajuns la tribul Capanahua din Limon Cocha.

În acest loc trăiește Eugen, cel care a fost mușcat de un șarpe veninos cu câțiva ani în urmă și pe care Domnul l-a scăpat cu viață. Tot aici Raul a construit o biserică și acum a mers să-i viziteze pe frați și să studieze Biblia împreună cu ei.

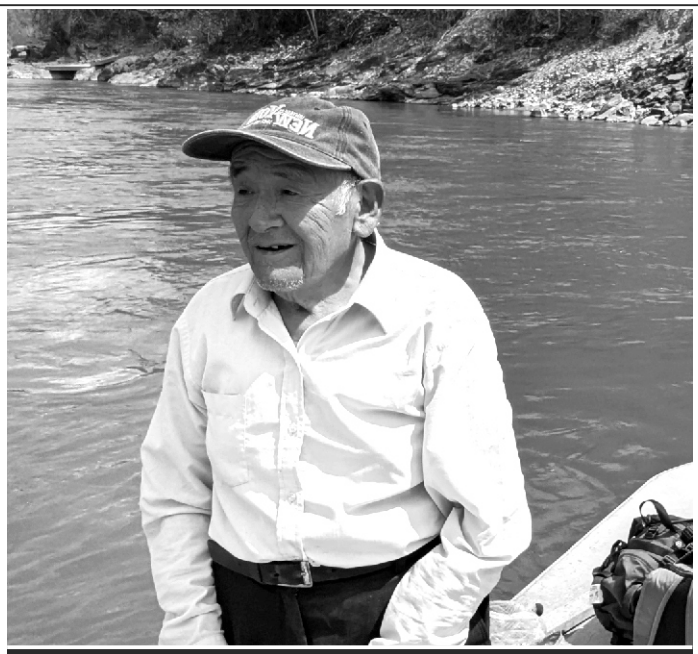
Este foarte trist că persoana care păstorea această biserică a plecat într-o altă comunitate, iar biserica a rămas fără pastor. Vă puteți imagina ce se întâmplă cu oițele atunci când nu au păstor.

Printre ei sunt câteva femei cucernice care doresc să-L cunoască mai mult pe Domnul și să-L slujească. Ele l-au sunat de mai multe ori pe Raul și l-au rugat să vină să viziteze comunitatea. Cu ajutorul Domnului, abia anul acesta, în septembrie, a reușit să ajungă la ei. Este greu pentru un singur om să facă față nevoilor din atât de multe locuri.

M-am bucurat să aud că, atunci când soțul meu și băiatul nostru au ajuns în comunitate, oamenii de acolo i-au întâmpinat cu o supă caldă. A fost o surpriză foarte plăcută după o călătorie lungă și obositoare, în care nu au putut mânca așa cum trebuie. Să primească o supă caldă în acel moment a fost pentru ei o adevărată binecuvântare și o dovadă a grijii Domnului, mai ales că în alte comunități un astfel de lucru nu se întâmplă prea des.

Îi mulțumim Domnului că, de când au ajuns acolo, oamenii se strâng în fiecare zi pentru a studia din Cuvânt. Raul lucrează cu adulții, iar Filip cu copiii. Mă bucur să văd atât de mulți copii bucuroși să asculte și să cânte.

Rugați-vă împreună cu noi ca atât adulții, cât și copiii să poată înțelege mesajul Evangheliei și să ajungă la mântuire. Rugați-vă și pentru Raul și Filip, ca Domnul să-i păzească și să le dea

Bătrânul pastor peruan Fidel

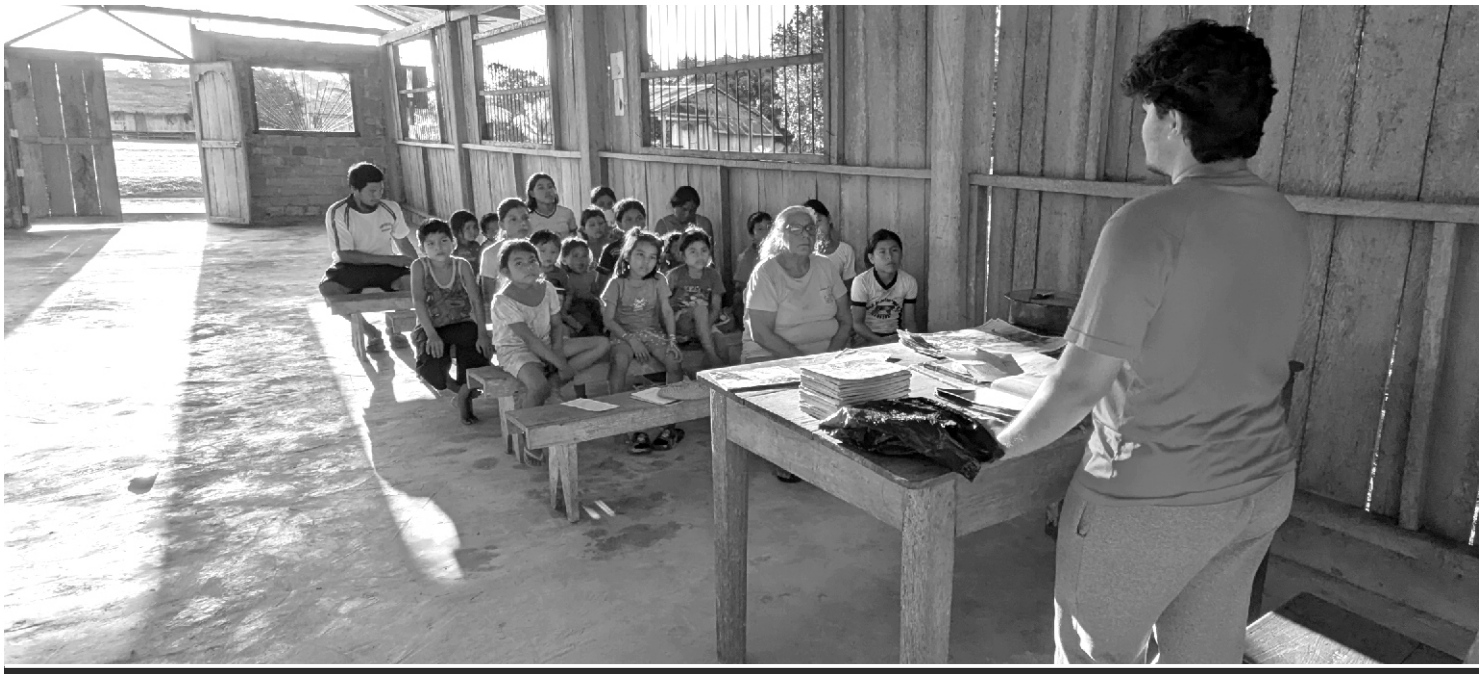
înțelepciune atunci când îi învață pe oameni din Cuvânt.

Raul și Filip vor rămâne acolo toată luna și vor ajunge acasă pe 30 septembrie.

Rugați-vă și pentru mine, Aura, ca Domnul să-mi dea putere și înțelepciune în tot ceea ce fac: în lucrarea cu grupul de surori de luni, cu grupul de rugăciune de joi și cu surorile cu care ne întâlnim vinerea la adunare. Rugați-vă și pentru momentele în care stau de vorbă cu diferite femei care trec prin nevoi și suferințe, ca Domnul să-mi dea cuvintele potrivite. El să mă folosească în orice fel știe că este nevoie. Eu sunt la dispoziția Sa.

Vă mulțumim din inimă că vă rugați împreună cu noi, că dăruiți pentru noi și pentru lucrare și că suntem împreună lucrători în ogorul Domnului. Domnul să ridice tot mai mulți ucenici care să iasă la ogorul gata pentru seceriș.

Cu toată dragostea și mulțumirea,
Raul și Aura, împreună cu **Briana și Filip Tello** /
auratrascuperu@yahoo.com

Filip ținând lecții biblice copiilor

"Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură!"

Relatare misionară din 20.09.2026

Ea a făcut ce a putut

„Ea a făcut ce a putut; Mi-a uns trupul mai dinainte, pentru îngropare.” Marcu 14:8

Iat-o pe Maria, aplecată cu smerenie și, de data aceasta, la picioarele scumpului ei Domn, gata să-I dăruiască Celui Neprețuit tot ce avea ea mai valoros în lumea aceasta. Ce slujbă extraordinară de închinare, în toată profunzimea ei, se desfășoară înaintea ochilor noștri prin această imagine.

Un gest de devotament sublim – extravagant în ochii indignați ai unora, însă încărcat de iubire și de semnificație profetică în ochii Domnului Isus, care Își îndreptase deja hotărât fața spre cruce...

Un vas de alabastru spart. Pentru Cel al Cărui trup avea să fie frânt.

Un parfum vărsat până la ultima picătură. Pentru Cel al Cărui sânge avea să se verse pentru mulți.

Ea I-a oferit ceea ce avea.

El S-a oferit pe Sine.

Închinarea poate deveni un adevărat act de dăruire de sine doar pentru că El S-a dăruit pe Sine mai întâi... Iar Romani 12:1 ne cheamă și pe noi la aceeași inimă a închinării: „Aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu...”

Poate că nu avem mult de oferit. Poate că nu putem face lucruri mari. Dar Domnul Isus a spus despre Maria: „Ea a făcut ce a putut.” Oare nu este aceasta și chemarea noastră astăzi?

Nu să facem noi totul. Nu să fim noi în toate. Ci să-I dăruim lui Dumnezeu ceea ce putem – cu toată inima.

Când ea a spart vasul, mireasma s-a răspândit. Numai atunci când ne vom pune cu adevărat viața la dispoziția Lui, aceasta poate deveni o mireasmă vărsată pentru cei din jur, pentru bucuria Domnului.

La jumătatea lunii iulie, mă aflam în avionul care mă purta înapoi pe câmpul de misiune și mă gândeam la cele ce mă așteptau în următoarea etapă a lucrării. Reflectam la felul minunat în care Domnul lucrase, oferindu-ne, după doi ani de așteptare, actele noii organizații, însă mă gândeam, cu inima puțin strânsă, în mod special la situația tensionată din țară și, mai ales, din comunitatea de locatari a blocului în care Domnul ne călăuzise, anul trecut, să cumpărăm apartamentul pentru lucrare.

V-am redat câteva amănunte și în ultima mea scrisoare despre felul în care, pe fondul războiului, teama și suspiciunea deveniseră tot mai prezente, iar autoritățile începuseră să controleze mai strict cine locuiește și cine este găzduit în zonele rezidențiale. În același timp, ne confruntam cu opoziția unei vecine care răspândea zvonuri false și malițioase despre mine și lucrare și amenința să ne reclame autorităților.

Oare cum avea Domnul să intervină și de data aceasta pentru a îndepărta obstacolul care îmi stătea înainte, pentru a putea, în sfârșit, demara lucrarea? El – Cel Atotputernic – cu siguranță trebuie să aibă o gamă infinită de opțiuni pentru soluționarea problemelor noastre!

Privesc retrospectiv la cele două luni care s-au scurs de atunci și îmi este greu să realizez câte lucruri s-au întâmplat într-o perioadă atât de scurtă! Prin intermediul bisericii locale în care sunt implicată, Domnul m-a ajutat să depun din nou actele și să obțin cardul de rezidență (care expirase de vreo 2 ani și pe care nu-l mai putusem reînnoi din cauza războiului), iar la scurt timp după aceea ne-a ajutat să ținem prima întâlnire oficială de bord cu membrii fondatori ai noii organizații.

Au fost momente emoționante pentru noi, realizând însemnătatea evenimentului, însă și clipe de călăuzire divină și răspunsuri la rugăciuni.

Domnul ne arăta în mod vădit, prin felurite avertizări specifice venite

din câteva surse diferite, că, din cauza circumstanțelor dificile în care ne aflam, deocamdată nu era înțelept să continuăm cu planul nostru inițial de a folosi apartamentul ca adăpost pentru femei.

Toți m-au îndemnat să renunț la apartamentul în care stăteam în chirie deja de 6 ani și jumătate (situat într-o zonă foarte călduroasă, zgomotoasă și poluată, aproape de autostradă și fără vegetație în jur), a cărui chirie crescuse foarte mult și să mă mut eu în apartamentul achiziționat pentru lucrare. Această decizie a fost una neașteptată pentru mine, un adevărat har să pot avea ca nouă locuință un apartament atât de frumos, într-o zonă mult mai sigură și liniștită, mai curată și înconjurată de vegetație naturală. Împreună am hotărât să folosim acest apartament și pentru desfășurarea diverselor ateliere și activități de instruire pe timpul zilei, pentru primirea vizitatorilor și a echipelor din afară, precum și pentru întâlniri de echipă și de bord.

Cât despre spațiul necesar unui adăpost-refugiu pentru victimele abuzului, am ajuns la concluzia că cel mai bine pentru noi ar fi să închiriem o casă individuală undeva mai sus, la munte, unde să putem desfășura cu mai multă libertate activitățile necesare. Astfel de case se găsesc foarte greu în această țară, așa că eram conștientă că avea să fie o misiune destul de dificilă să găsim un loc potrivit, la un preț de închiriere rezonabil.

Eu începusem deja să întreb câteva persoane dacă știau de vreo astfel de casă de închiriat și, în providența Lui cea mare, Domnul m-a călăuzit să întreb și un frate la care fusesem în vizită împreună cu o prietenă, cu ceva timp în urmă. Acesta mi-a răspuns imediat că el și fratele lui aveau la munte o casă destul de spațioasă, care era disponibilă pentru închiriere. Mare ne-a fost uimirea, atât mie, cât și lui Mary, când am realizat că mama acestui frate, care plecase deja la Domnul, fusese o prietenă foarte bună a Mamei Jacqueline și că Mary le auzise de mai multe ori rugându-se împreună, cu multă dedicare, pentru cauza femeilor victime ale violenței domestice.

Așa se face că, în ciuda riscurilor și, mai ales, în memoria mamei sale, acest frate a fost, în cele din urmă, de acord să ne lase să folosim casa ca adăpost, în schimbul unei chirii mai degrabă simbolice.

Astfel, ultimele săptămâni au fost supraaglomerate. Am avut de făcut, în principal, lucrările de renovare a casei închiriate (care are 3 niveluri), care fusese nelocuită de câțiva ani buni și avea nevoie de o zugrăvire proaspătă, de repararea acoperișului și de câteva reparații minore la interior. Apoi au urmat făcutul bagajelor și pregătirile pentru cele două mutări, curățenia de după zugrăvit, dezasamblarea și reasamblarea mobilei, transportul mobilei, precum și echiparea casei cu cele necesare.

Prin harul Domnului și bunătatea fraților și surorilor care ne susțin cu atâta credincioșie, am putut achiziționa două panouri solare pentru încălzirea apei de la dușuri, o mașină de spălat și un aragaz cu o capacitate mai mare, precum și două încălzitoare performante pe bază de motorină și cu unde infraroșii, care vor menține casa caldă pe timpul iernii, întrucât nu există o centrală termică cu calorifere.

A fost nevoie să comandăm și trei dulapuri pentru bucătărie, deoarece nu exista niciunul atunci când ne-am mutat. Îi mulțumesc Domnului că ne-a trimis oamenii potriviți, care ne-au ajutat cu toate aceste proiecte, și că am reușit deja să terminăm aproape totul într-un timp atât de scurt. În sfârșit, abia de câteva zile pot să mă odihnesc din nou în propriul meu pat, iar împreună cu echipa am reușit să punem cât de cât în ordine aproape tot ce trebuia făcut... Acum am început să reiau legătura cu câteva dintre organizațiile cu care am colaborat în trecut, pentru a le informa că, în curând, dorim să primim beneficiare și să începem activitățile noii organizații. Domnul m-a încurajat și prin câteva persoane care deja s-au oferit să ne vină în ajutor, punând la dispoziție diverse servicii menite să contribuie la reabilitarea femeilor pe care le vom primi.

Motive de rugăciune și răspunsuri

• Pentru întregirea echipei – să ne rugăm pentru o asistentă socială cu normă întreagă, pentru psihoterapeuți și avocați cu care să putem colabora, precum și pentru alți voluntari care să ni se alăture în această lucrare.

• Pentru resursele necesare echipei – costurile de transport aproape s-au dublat din cauza distanței mai mari și a creșterii drastice a prețului carburanților. Ne rugăm să putem oferi o remunerație adecvată membrilor echipei și să contribuim, pe cât posibil, la cheltuielile de transport ale voluntarilor.

• Pentru femeile pe care Domnul le va aduce în adăpost – să ne dea discernământ în primirea lor, să le păzească și să le călăuzească spre un loc sigur, iar prin această lucrare să ajungă să-L cunoască pe Hristos și să primească mântuirea.

• Pentru oportunități de reintegrare – ca Dumnezeu să deschidă uși pentru locuințe sigure, locuri de muncă, educație și alte resurse care să le ajute să-și reconstruiască viața după perioada petrecută în adăpost.

• Pentru protecția adăpostului, a echipei și a beneficiarelor – mai ales într-un context în care situația țării rămâne instabilă.

Îi mulțumim Domnului că am primit, în sfârșit, aprobarea pentru deschiderea unui cont bancar pe numele organizației! Situația dificilă a țării, marcată de corupție, instabilitate economică și numeroase restricții bancare, a făcut ca procedurile de verificare să fie extrem de stricte. Mi-a luat literalmente o lună întreagă de discuții, clarificări și reveniri cu departamentul juridic al băncii locale, precum și de depunere a numeroaselor documente solicitate. După toate aceste demersuri, ni s-a dat, în sfârșit, posibilitatea de a avea un cont bancar pe numele organizației!

Și de acum înainte va trebui să justificăm documentar atât sursa fondurilor – pe care le putem primi doar de la organizații aprobate de bancă – cât și modul în care intenționăm să le folosim, înainte de a putea avea acces deplin la acestea.

În încheiere, vreau să vă mulțumesc din toată inima, dragi frați și surori, pentru că purtați această lucrare în rugăciune, stăruiți înaintea Domnului pentru noi și dăruiți cu atâta larghețe de inimă.

Vă mulțumesc că sunteți parte din această lucrare și că, împreună, Îi putem oferi Domnului ceea ce avem. Și fie ca, la sfârșitul tuturor lucrurilor, să putem privi în urmă cu bucurie și să spunem: „Am făcut ce am putut" – știind că El a făcut restul.

Cu multă prețuire și recunoștință,

Alina Vodă / alina7v@googlemail.com

Narcis și Sara împreună cu sora Gloria și soțul ei, Daniel, plecat la Domnul

Relatare misionară din 22.09.2026

Matematica lui Dumnezeu

Suntem iarăși în Mexic. Domnul ne-a binecuvântat cu o vară foarte frumoasă în România, departe de Mexic. După 10 luni de lucru cu copiii de la școală, aveam nevoie de o odihnă mentală și nu neapărat fizică. Am putut vizita mai multe adunări de frați din județele Prahova și Dâmbovița. Am ajuns și la tabăra din Albești pentru două zile.

Pentru câteva zile am mers și în Grecia, iar în ziua de duminică am mers la adunarea centrului de reabilitare a dependenților de droguri Reto a la Esperanza din Tesalonic. Cunoaștem această lucrare creștină de mai mulți ani și Domnul ne-a deschis ușa de multe ori să predic Evanghelia în centrele din Belgrad, Zagreb, Milano, Barcelona, Alicante și acum în Tesalonic. Ne-am bucurat mult să vedem ceea ce face Evanghelia Domnului Isus în viețile unor oameni care au fost la porțile iadului. Lucrarea a început în anii '80, în Spania, și s-a extins în 45 de țări și mereu sunt fascinat să aud mărturiile celor izbăviți și transformați de Evanghelia puternică a Domnului Isus.

Mult am fost emoționați să putem merge la sinagoga din Bereea, unde Pavel și Sila au vestit Evanghelia, fugind de prigoana din Tesalonic. Locația este aceeași, iar clădirea a suferit mai multe renovări de-a lungul secolelor.

Vorbind de Reto, în luna ianuarie am avut un incident la un semafor, în California, unde o doamnă, supărată că am intrat pe banda ei, m-a acuzat în mod fals că i-am lovit mașina. Poliția a venit, a făcut constatările și a văzut că nu a fost vorba de niciun fel de ciocnire. Am crezut că totul a trecut, dar, când ne-am întors din România, compania de asigurare a mașinii (microbuz de transport de marfă pentru magazinul nostru de mâna a doua din Mexic) m-a anunțat că nu va putea reînnoi asigurarea, din cauză că doamna respectivă a dat în judecată compania de asigurare și a trebuit să-i fie plătită toată suma asigurată pe care eu o aveam, 101.000 de dolari.

Am fost șocați de gestul atât de urât, mincinos și josnic al acelei femei. Am pus înaintea Domnului situația noastră și apoi am cerut sfatul liderilor noștri din misiune. Ne-au sugerat să facem anumite ajustări și să vindem mașina respectivă, să folosim microbuze mai mici și, astfel, să dedic mai mult timp familiei și lucrării.

A doua zi, cei din lucrarea Reto din Mexico City, la 3.000 km depărtare de noi, au decis să cumpere mașina cu pricina. Domnul a întors tot răul într-un bine. Cel mai mult mă bucură faptul că mașina va continua să fie folosită în lucrarea Domnului, tot pentru un magazin second-hand care va suplini nevoile unui centru de reabilitare a dependenților de droguri.

Între timp, Domnul ne-a dovedit că putem aduce marfă mai puțină, dar, ca făina din ulcior care nu scădea, vânzarea să continue la fel ca înainte. Așa ceva se întâmplă numai în economia lui Dumnezeu, iar matematica Lui este mai presus decât a noastră.

„Cum ar urmări unul singur o mie din ei și cum ar pune doi pe fugă zece mii...?" Deuteronom 32:30

Ieri, la adunare, ne-am rugat pentru Joshua al nostru. Vineri va pleca din Mexic în California și va locui cu Ruthie și Caleb. Acolo va continua să studieze la o academie de pompieri și va căuta de muncă în timpul studiilor și al practicii, ca să se poată întreține. Ne bucurăm pentru el, dar, în același timp, ni se frânge inima, deoarece nu mai rămânem decât cu doi, adică Jojo și Nathanael.

Ajutorul meu se micșorează și acum înțeleg ce au simțit și părinții mei, când eu și fratele meu, Sami, am plecat la casele noastre. Tata îmi spunea mereu despre un gol produs de plecarea mea în Mexic, pe care eu nu îl înțelegeam, dar acum încep să îmi dau seama.

În luna octombrie vom reveni în România pentru două săptămâni, împreună cu fratele Ixrael Ibarra și soția dânsului, Sara. Fratele Ixrael va ține conferințe pe tema „Domnia lui Hristos" la adunarea din Ploiești, str. 1907, pe parcursul întregii săptămâni, 12-18 octombrie. Ne rugăm intens ca Domnul să fie prezent și să zidească Biserica Lui. Eu voi traduce, la fel ca și anul trecut.

Buna și credincioasa noastră prietenă, soră în Hristos și colaboratoare în lucrare, Gloria, va veni și ne va înlocui la școală în timpul lipsei noastre. Anul acesta, în februarie, Domnul l-a chemat acasă pe soțul ei, fratele Daniel, și durerea a fost mare. Am putut să plângem cu ea și să o mângâiem și ne bucurăm că a acceptat să vină să lucreze la școală pentru două săptămâni.

Este o soră care face constant training pentru profesori în toată Republica Mexicană și multe lucruri bune cu privire la educația creștină le-am învățat de la ea. I-am promis că anul următor o vom aduce cu noi în România, ca să cunoască Biserica Domnului Isus din România. Cartea fratelui Richard Wurmbrand, „Torturat pentru Hristos", îi face pe mulți mexicani dornici să cunoască trupul Domnului Isus, Biserica Sa, din România.

Ca familie și adunare, continuăm lupta credinței mai departe, iar mâna Domnului ne călăuzește și ne întărește zilnic. Mulțumim pentru rugăciuni și pentru purtarea de grijă în mod practic față de noi și față de lucrarea din Mexic. Fiți binecuvântați și răsplătiți de Domnul Isus.

Pentru că El viu,

Narcis, Sara și copiii **Dragomir** / narcisnsara@yahoo.com

Mongolia

Sami prezentând lucrarea din Mongolia într-una din bisericile din România

Relatare misionară din 21.09.2026

Să nu cădem de oboseală

Vă salutăm cu drag, prin harul Domnului nostru Isus Hristos! În ultima scrisoare vă scriam din România, în mijlocul vizitelor, al controalelor medicale și al pregătirilor pentru întoarcere. Priveam atunci înainte, spre ceea ce ne aștepta la întoarcerea în Mongolia, și vă ceream să vă rugați pentru noi. Astăzi vă scriem din nou de aici, din Ulanbator, și avem bucuria să vă spunem că Dumnezeu a împlinit, rând pe rând, aproape tot ce v-am adus înainte ca motive concrete de rugăciune în urmă cu trei luni.

Ne-am întors în Mongolia la începutul lunii august, iar drumul înapoi, deși mai lung și mai obositor decât de obicei, a fost sub ocrotirea Lui. Timpul petrecut în România a fost unul bun și încurajator. Printre numeroasele vizite în adunări și familii dragi, am avut ocazia să ajutăm și la desfășurarea a două tabere de copii și tineri, în județul Suceava, încercând să încurajăm generația care vine după noi să Îl slujească pe Dumnezeu cu încredere și fără rezerve.

Îi dăm slavă Domnului și pentru rezolvarea celor mai multe dintre problemele administrative și medicale. Iar fiecăruia dintre dumneavoastră, care ne-ați primit, ne-ați ascultat și ne-ați încurajat în acele săptămâni, vă suntem profund recunoscători.

Motive de mulțumire. Călătoria în provincia Selenge, de la începutul lunii august, despre care vă spuneam că ne dorim să fie o ocazie de încurajare pentru Ugaa și Ichko, lucrători mongoli la granița cu Rusia, a decurs bine, în ciuda unor mari emoții din cauza crizei de carburant din toată țara și a drumurilor neasfaltate, greu circulabile. Benzina a ajuns, chiar dacă becul roșu se aprinsese în bord cu vreo douăzeci de kilometri înainte de prima benzinărie de la șosea, iar mașina a reușit să treacă cu bine și peste porțiunile unde ne-am împotmolit în noroi.

Dar, mai mult decât atât, ne bucurăm că am putut petrece puțin timp cu ei, să le reconfirmăm susținerea noastră și să ne împrospătăm înțelegerea provocărilor cu care se confruntă. Viața în afara capitalei, în Mongolia, este deseori foarte izolată din punct de vedere spiritual, cu comunități de credincioși restrânse și cu oportunități foarte reduse de părtășie. În plus, accesul lor la infrastructură decentă și la aprovizionare este condiționat de vizitele în capitală. Acești dragi frați și surori, care se expun condițiilor aspre de dragul Domnului, trebuie susținuți în rugăciune într-un mod aparte.

De asemenea, ne bucurăm că activitățile cu copiii din Ulziit au fost reluate după vacanța de vară. Este o binecuvântare să vedem copiii întorcându-se, chemându-și prietenii și colegii la activități și să putem continua lucrarea în această localitate. Rutina aceasta a întâlnirilor săptămânale pare uneori un lucru mărunt, dar este posibilă doar prin credincioșia lui Dumnezeu și prin generozitatea dumneavoastră, a celor care ne susțineți. Avem încredere că toate aceste eforturi se vor întoarce spre gloria lui Dumnezeu și vor aduce roade veșnice în generația tânără.

Motive de rugăciune.

• Dogi este un tânăr mongol care a primit recent o Biblie și a auzit Evanghelia. Ne rugăm ca Dumnezeu să lucreze cu putere în inima lui, să-i deschidă mintea și să-i trezească dorința sinceră de a cunoaște Adevărul. Ne rugăm ca el să rămână deschis pentru întâlnirile viitoare și ca prietenia pe care o construim cu el să fie o punte spre mântuirea în Domnul Isus.

• Boldmaa și Moogie fac vizite în școlile din zona Ulziit, în vederea construirii unor relații de colaborare pentru lecțiile pe care le desfășurăm la centrul de lucrare. Ne rugăm pentru protecție, îndrăzneală și călăuzire. Accesul în școli este o ușă pe care numai Dumnezeu o poate ține deschisă.

• Pentru Ani, care se află acum în ultima lună de sarcină, ne rugăm pentru sănătate și pentru nașterea cu bine a fetiței. De asemenea, avem nevoie de o doză suplimentară de har în privința adaptării întregii familii la această schimbare, în special a copiilor mai mari și a rutinei de homeschooling. Creșterea unei familii în contextul Mongoliei, în prag de iarnă, este o provocare pe mai multe planuri, dar avem încredere că Dumnezeu ne va purta în mâna Sa prin tot ce va veni.

• Slujirea într-un loc în care lucrarea Evangheliei este încă tânără presupune multă perseverență în absența roadelor imediate: un tânăr care primește o Biblie, o ușă de școală care se întredeschide colaborării, un copil care vine a doua oară la program. Recunoaștem că răbdarea ne este deseori încercată, dar Cuvântul spune: „Să nu obosim în facerea binelui, căci la vremea potrivită vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală" (Galateni 6:9). Rugați-vă împreună cu noi să nu cădem de oboseală!

Facă Domnul ca noi toți, indiferent unde suntem puși să Îl slujim, să perseverăm în credință și jertfire, chiar și atunci când munca pare neobservată, iar rezultatele par să întârzie.

Cel care a început lucrarea este credincios și o va duce la bun sfârșit.

Cu prețuire și dragoste în Hristos,

Ani și Sami Șoldan / am.balaceanu@gmail.com

Adina cu femeile native la biserică, de ziua mamei

Relatare misionară din 20.09.2026

O vară roditoare

”Du-te și spune-le!” Porunca acesta o găsim în Scripturi dată diferiților slujitori ai lui Dumnezeu, în majoritatea lor prooroci (Isaia 6:9; Ieremia 28:13), aleși ca instrumente de comunicare a mesajului divin. Ea descrie întocmai și responsabilitatea misionarilor, căci ei trebuie să meargă și să transmită un mesaj de Veste Bună din partea lui Dumnezeu pentru cei ce zac în întuneric și în umbra morții. Misionarii pășesc de pe tărâmul lor deja luminat de Cuvântului lui Dumnezeu, ca să răspândească această lumină până în colțurile cele mai îndepărtate ale lumii încă întunecate. A merge și a spune sunt două aspecte esențiale în lucrare. Nu se poate să existe una fără cealaltă.

S-au împlinit 25 de ani de când am ascultat și am mers în căutarea celor pierduți, a celor ce nu îl cunoșteau pe Dumnezeu. Ca să le spui oamenilor un mesaj revoluționar cum este Evanghelia nu o poți face în fugă sau fără să te asiguri că ești înțeles ca mesager. Pentru aceasta noi, ca familie, ne-am construit o casă în mijlocul oamenilor cărora trebuia să le dăm mesajul și am devenit parte din lumea lor, ne-am făcut asemenea lor ca să ajungem ca un frate de la care să aibă încredere să primească un sfat. Oamenii tribali între care am fost chemați să slujim sunt deosebit de suspicioși. Nu ar asculta mesajul oricui. Sistemul lor de supraviețuire a funcționat generații la rând în anumiți parametrii și nu prea sunt interesați de schimbare decât dacă le aduce beneficii palpabile care să faciliteze traiul lor dependent de junglă.

De ce ar vrea să îmbrățișeze creștinismul, care vine asociat cu activități atât de neobișnuite precum cititul, meditația, rugăciunea? Omul tribal e obișnuit să umble liber, să descopere, să domine jungla misterioasă și, mai ales, să fie însoțit de ai lui în toate aspectele vieții. El nu e obișnuit să gândească individual. Atunci când e singur, e vulnerabil în lumea lui, nu doar din partea oamenilor, ci și din partea spiritelor. Comunitatea definește siguranța și protecția. A merge împotriva comunității e ceva de neînchipuit. Cu alt stil de viață, omul din trib nu e obișnuit. Dar când vine Hristos și te cheamă afară din tabără, trebuie să ieși indiferent de originea ta.

De 21 de ani chemăm oamenii din satul asheninka San Fausto și din împrejurimi să iasă din mentalitatea de grup și să îl urmeze pe Dumnezeu. După ani de suspiciuni de toate felurile, un grup de femei ne-a crezut și ele au hotărât să meargă pe calea aceasta nouă. Dar nu a fost ușor fiindcă au avut parte de disprețul și judecata celorlalți, care nu voiau să se simtă judecați de schimbarea din viața acestor femei. Au încercat din răsputeri să le dea înapoi. Dar de câțiva ani Dumnezeu le-a dat bucuria să vadă și câțiva tineri începând călătoria pe calea aceasta nouă. Câțiva din ei s-au întors din drum preferând ”siguranța majorității”, chiar dacă știu că sunt nefericiți. Dar avem și câțiva care s-au hotărât să intre în legământul cu Dumnezeu, prin actul botezului creștin. Luna august a fost marcată de lupta acestor câțiva cu temerile, ispitele și îndoiala dacă să declare public că vor să fie altfel sau să cedeze presiunii celorlalți.

A fost o luptă grea. Mare parte din luptă am dus-o noi cu ei singuri și am resimțit-o ca pe durerile nașterii. Marc a petrecut multe ore organizate ca niște ”cursuri despre botez” pentru a le explica ce înseamnă și ce nu înseamnă acest act. Au fost mai mulți interesați și curioși să participe. Dintre ei am făcut o listă de posibili candidați. Ne-ar fi plăcut să îi fi putut boteza pe toți cei care s-au apropiat de noi. Până la urmă ni s-a părut înțelept, considerând toate circumstanțele, să îi botezăm pe Eligio, Danixa (soția lui), Camila (sora lui) și Florentina (soră mai mică a Rosaliei). Pentru a putea organiza ceva special și sărbătoresc, am profitat de aniversarea a 2 ani de când s-a inaugurat clădirea adunării pentru a invita oamenii la un eveniment cu care cultura se identifică.

Am stabilit ca să începem de sâmbătă după masă cu o adunare specială și să continuăm duminică toată ziua cu un program de adunare. Așa că, parte a programului, în ultima duminică din august am efectuat al doilea botez din istoria bisericii locale asheninka, prin care trei persoane noi s-au adăugat părtășiei depline a credincioșilor. Din motive încă misterioase, Camila s-a ascuns și nu a participat la

botez, deși a fost prezentă în celelalte momente aniversare.

Am fost încurajați de prezența unui grup de credincioși care au acceptat să sacrifice din timpul lor, din puținul lor, ca să vină cu cheltuială din diferite părți ale junglei, de mai aproape sau mai de departe, dar cu mare bucurie și dăruire și să ni se alăture în sărbătorirea unor suflete care vor schimbarea.

Dăm slavă lui Dumnezeu pentru tânărul nostru colaborator Quilmer, care are o inimă de păstor și care a investit în oamenii din San Fausto ca unul care le înțelege luptele și realitatea. Un frate dispus să meargă alături de ei în nesiguranțe și frici, încurajându-i să nu se lase. Nu puteam avea alături în această zi de sărbătoare pe cineva mai potrivit decât el. Am avut de asemenea pe tânărul misionar american Isaias DiLorenzo cu soția sa peruană, Karla, și pe alți trei credincioși asheninka de pe un râu mai îndepărtat. Toți i-au încurajat pe noii creștinați oficial să nu dea înapoi, să nu deznădăjduiască, ci să îl caute pe Dumnezeu în Scriptură dis-de-dimineață, și de la 3 noaptea dacă e nevoie, pentru a avea liniștea necesară de a înțelege complexitatea unui mesaj ca cel al Scripturii. Am avut și timp de cântare cu toții, cântare cu copiii, am avut și masă de dragoste ca să petrecem cât mai mult timp împreună fără să ne îngrijorăm pentru hrana trupească. A fost o sărbătoare binecuvântată care va rămâne imprimată în memoria lor ca o zi deosebită.

Ne dorim să vedem tot mai mulți tineri participând la biserică. De mici au tot auzit Cuvântul fie la școală, fie la lecțiile organizate special pentru ei. Avem speranța că aceasta se va putea întâmpla în lunile următoare prin adăugarea unor coechipieri în lucrarea noastră misionară, o familie ce are pe inimă lucrarea cu tinerii. Rugați-vă ca Domnul să scoată și să confirme lucrători la secerișul Lui.

Pentru a culege aceste roade a trebuit ca și noi, acum 21 de ani, să plecăm de acasă, să ne ducem până la ei și să perseverăm între ei până acum, cu o răbdare și reziliență care e posibilă datorită susținerii continue prin rugăciune și finanțe din partea bisericilor din România și alte părți ale lumii, și datorită infrastructurii materiale pe care am dezvoltat-o ca să ne faciliteze viața între ei. În iulie am profitat de lipsa ploii ca să reînnoim acoperișul casei construite acum tot atâția ani, oxidat de atâtea ploi și soare. Mulțumim Domnului pentru prezența fratelui Beto, care l-a ajutat pe Marc în săptămâna cât a durat tot procesul, lăsând alte responsabilități pe care le are în biserica noastră de la Pucallpa unde slujește și în Sfatul de Frați, și ca misionar tribal, și ca diacon. Ca ajutor l-am angajat și pe tânărul vecin Joaquin, băiatul cel mare al Berthei, care a devenit priceput la multe treburi, în construcții, cu vacile și mecanică. Ca un adevărat acrobat, s-a urcat pe vechiul acoperiș ca să scoată, foaie după foaie, toată tabla ruginită. Rugați-vă ca Duhul să îi înmoaie inima cu privire la credință și să se apropie și el de Domnul.

Apoi a trebuit să reînnoim sistemul de energie fotovoltaică, îmbătrânit și el. De-a lungul timpului am schimbat atâtea componente și am îmbunătățit cât am putut! Până ajunge curentul electric de la Stat în sat va mai dura. Trebuia să acționăm pentru că tot anul am stat pe generator cheltuind enorm pe combustibil. Bani special pentru asta nu aveam și costurile au fost mari. A trebuit să cumpărăm noul sistem prin credință, așteptând ca Domnul să completeze de undeva și această nevoie. Când am avut toate materialele și echipamentele aduse în San Fausto, Marc a scos de pe casă și din casă tot ce ținea de vechiul sistem și a instalat pe cel nou, care face o diferență enormă! În sfârșit putem să folosim toate aparatele și sculele fără frica de a rămâne apoi fără curent pentru frigider și fără zgomotul permanent al generatorului din curte. Dar în același timp, de-a lungul anilor, s-a adunat atâta gunoi tehnologic cu care nu aveam efectiv ce să facem! Pentru prima dată, un reciclator a putut intra cu furgonul în sat și ne-a scăpat de aproape o tonă de baterii, carcase, fiare vechi, scule stricate. Postul nostru misionar arată mult mai curat și ordonat acum.

În sfârșit după aproape doi ani de insistențe pe la autoritățile satului, Marc a reușit să îi convingă să se ocupe de zona de captare a izvorului de unde satul bea apă. El cumpărase mai demult o geomembrană cu care să etanșeze malul și să nu se mai piardă apa. Tot în august, printre multe alte treburi realizate, au săpat, au curățat și au instalat geomembrana. Marc a făcut reparațiile necesare la pompele de apă care acum merg normal și aduc apă în sat. Tot mai este nevoie de consolidări și de o nouă aducție de apă, la care e nevoie de ceva bani și mână de lucru, dar deja lucrurile arată mult mai bine. Turnul de apă al satului ar avea nevoie de o mână nouă de vopsea epoxidică pentru a-l feri de rugină.

Însă, cum terminăm cu una, dăm de alta! A fost de ajuns o furtună mai mare la începutul lui septembrie, și vechiul turn de apă al casei Segadores, a colapsat, având de mult timp lemnele putrezite. Rezervorul de apă de sus, lăsat plin pentru vizite și musafiri, a căzut și s-a făcut praf. Casa în care primim oaspeți a rămas acum fără apă. Am avea nevoie de minim 5000 de RON ca să facem ceva nou, trainic

Copii din San Fausto susțin programul lor în cadrul întâlnirilor bisericii

Marcus în satul asheninka izolat de la granița cu Brazilia

și folositor pentru familia care dorește să locuiască în San Fausto cu noi pentru a se ocupa de lucrarea cu tineretul.

În această vară am experimentat confortul unei călătorii mai scurte și ușoare până la San Fausto, căci am putut ajunge până în bătătura bazei misionare din trib pe drumul recent refăcut de tractorul cu lamă și compactor, fapt care ne-a permis să descărcăm din bena mașinii toate lucrurile grele pe care în mod normal le cărăm la barcă și de acolo sus pe malul noroios și pe coasta dealului. Au fost două luni în care copiii noștri au fost echipa curajoasă, complementul perfect ca să putem face această lucrare complexă. Implicați în lucrarea cu copiii din sat, făcând școala în mijlocul pădurii, îndurând bolile locale și raționând mâncarea, ca unii care știu că piața sau supermarketul nu sunt la colțul străzii unde poți da o fugă oricând.

Ne-am dori să atragem mai multe persoane într-o relație de încredere cu noi, ca să le putem împărtăși Evanghelia. Adina încearcă aceasta printr-o apropiere mai mare de femei care sunt curioase să învețe despre lumea culinară exterioară la care au început să aibă acces. Aceasta aduce opțiuni interesante pentru persoane care suferă de diabet, precum bătrâna Elena, care toată viața ei a consumat doar manioc (yuca), dar la care trebuie să renunțe acum pentru o calitate mai bună a vieții. Adina le-a invitat la casa misiunii să învețe rețete noi și să folosească un alt tip de bucătărie, în speranța că vor vrea să îl imite pentru o mai bună igienă.

Prin toate acestea căutăm să pătrundem prin zidul de neîncredere, indiferență și mândrie al acestor oameni pentru care suntem niște ciudați care au venit cu un mesaj complicat și care le tulbură bucuria efemeră a dezmățului, garantat de dependența de substanțe care le-au amorțit conștiința, timp de generații.

Avem și alți colegi care au ascultat porunca ”du-te și spune-le”. O familie tânără din America, cu 5 copii mici, vor să se stabilească într-un sat de asheninka și mai izolați și chiar mai sălbatici în unele aspecte. În actualitate familia își construiește în o casă între ei, la granița cu Brazilia, dar pentru a putea trăi acolo întâi le trebuie o infrastructură de nădejde. Pentru aceasta, Marcus și-a făcut timp ca să zboare până acolo cu piloții misionari și să le instaleze un sistem de energie fotovoltaică și să le cableze casa. O săptămână nu a fost de ajuns pentru a termina proiectul, dar a trebuit să se întoarcă pentru că intrările și ieșirile din zonă depind strict de disponibilitatea zborurilor aviației misionare. Însă le-a lăsat sistemul electric funcțional și casa pe jumătate cablată, cu prize, becuri și întrerupătoare la locurile lor. Ne bucurăm când și alți misionari pot beneficia de experiența și expertiza adunată de noi până acum.

În Pucallpa nici nu prea am stat vara aceasta, fiind mai mereu plecați. Atât cât ne-a permis timpul, ne-am implicat să acoperim diverse nevoi de lucrare din biserica locală în care ne-am integrat. Marc conduce o clasă de la Academia Biblică (o Școală Duminicală pentru adulți), dă învățătură într-una din strângerile de casă (biserica are 12 strângeri în paralel în diverse cartiere), și predă o clasă avansată de interpretare a Scripturilor în contextul cultural antic, pentru creștini interesați din diverse biserici din oraș. Adina se ocupă de comitetul de misiune al bisericii, învățând pe coordonatorii diverselor strângeri de casă cum să mobilizeze pe credincioși la susținerea misiunii și misionarilor adoptați de biserică.

E mai greu cu seriozitatea și angajamentul participanților, dar, datorită conducerii actuale a bisericii, se încearcă susținerea prin donații și rugăciune a câtorva peruani plecați în țări complicate din ”Fereastra 10-40” sau care activează local în triburile amazonice.

În final, vă transmitem din nou recunoștința noastră pentru partea pe care o luați la Evanghelie împreună cu noi, susținându-ne prin ceea ce Domnul vă pune în inimă și în mână. Să nu obosim în facerea binelui, căci la urmă ne așteaptă o mare răsplată.

Vă îmbrățișăm cu prețuire din Peru,
Marcus și **Adina,** împreună cu **Ephram** și **Dominic Dumitru** / marcusdumitru@yahoo.com

Finanțe infoMISIONAR

"... această lucrare ... o săvârșim spre slava Domnului ...
În chipul acesta, vrem ca nimeni să nu ne defaime cu privire la acest belşug de ajutoare, de care îngrijim.
Căci căutăm să lucrăm cinstit nu numai înaintea Domnului, ci şi înaintea oamenilor." - 2 Corinteni 8v19-21

Pentru că dorim să fim transparenți cu privire la modul în care folosim donațiile pentru susținerea lucrării de misiune, prezentăm alocarea acestora pentru perioada **1 iulie - 30 septembrie 2026**:

- lucrarea din Peru / Marcus şi Adina Dumitru - 23.000 lei;
- lucrarea din India / Marian şi Luiza - 24.700 lei;
- lucrarea din Mexic / Narcis şi Sara Dragomir - 17.500 lei;
- lucrarea din Orientul Mijlociu / Alina Vodă - 15.000 lei;
- lucrarea din Peru / Raul și Aurelia Tello - 23.900 lei;
- lucrarea din India / Cecilia - 10.500 lei;
- lucrarea din Mongolia / Ani și Sami Șoldan - 17.300 lei.

Pentru cheltuielile cu tipărirea și distribuirea prin POȘTA ROMÂNĂ a revistei **info**MISIONAR nr. **179** s-a alocat suma de 8.000 lei.

• Precizăm că alocarea banilor pentru diferitele lucrări misionare se face ținându-se cont de dorințele donatorilor și de nevoile pe care le cunoaștem.

Responsabili departament financiar:
Daniel Coteanu - 0740.294.727
şi Lucian Adam - 0744.492.185

• Pentru aceia dintre dumneavoastră care doriți să contribuiți la apariția revistei **info**MISIONAR, precum și la sprijinirea lucrării de misiune internațională, vă anunțăm că puteți trimite donații în conturile **Asociației Info Misionar** - C.I.F.: 50585459

RO73 RZBR 0000 0600 2670 0172 - lei

RO53 RZBR 0000 0600 2670 0241 - euro

RO04 RZBR 0000 0600 2670 0250 - usd

deschise la **Raiffeisen Bank**.

Dacă este posibil, vă rugăm specificați lucrarea pe care doriți să o sprijiniți. În descrierea tranzacției bancare, indiferent dacă precizați sau nu numele lucrării sau misionarului susținut, este necesar să specificați: **”donație pentru susținerea proiectelor misionare ...”**!

• ECHIPA

Mihaela Dincuță, Anca și Teodor Toculeț,
Daniel Coteanu, Claudia și Lucian Adam

• CONTACT

0744.492.185 // luci_adam@yahoo.com

• Tiraj tipar: 3.500 buc